

**Komunisté se nemusí jen kát.
Nemají se proč stydět za svou víru.**

...
**Komunisté si nemohou nic lhát.
Čeká je dlouhá, odříkavá směna.
Budoucnost nebyla však poražena.**

...
A slunce přečte hlavní referát.

Miroslav Florian (Podzimní epištola)

Stanovisko šéfredaktora

k (dez)informaci o situaci v redakční radě

(Informace o situaci v Redakční radě listu Dialog*otázky*odpovědi byla zveřejněna na webu frakční, anonymní skupinou dne 7. 3. 2020)

Úvod

V redakci „Dialogu“ se v posledních měsících nakumulovaly vnitřní rozpory technickoorganizačního i ideového rázu. Šlo zejména o otázky rozhodování o publikování těch či oněch článků a zde i o úloze šéfredaktora tak, jako o celkovém obsahovém zaměření našeho komunistického listu. Nakonec došlo k rozštěpení redakce na tzv. většinu a menšinu. Ona tzv. většina redakce si permanentně, díky své generační většinové pozici v redakční radě, při některých až levičáckých přístupech a jejich prezentaci, vynucovala právo rozhodovat o obsahu jednotlivých čísel „Dialogu“ a to pouhým většinovým hlasováním. Bez respektování odpovědnosti šéfredaktora.

Jeho role byla po léta upozadována, takže se stal, při existenci své odpovědnosti za obsah „Dia-

logu“, jen určitou formální figurou. **Rozhodovací roli**, za podpory dalších členů oné tzv. většiny, postupně a nezadržitelně převzal člověk, který držel ve svých rukách skutečnou moc. To znamená, že „zalamoval“ text každého čísla tištěného „Dialogu“ a rovněž ovládal i jeho internetové a webové stránky!

Tento člověk v zájmu oné tzv. většiny, při zablokování našich dosavadních internetových (webových) stránek a bez souhlasu šéfredaktora, použil své soukromé webové stránky. A pod naší značkou Dialog * otázky * odpovědi, komunistický list, se zde prezentují jako nová a autentická redakční rada a naplno rozjeli svou publikační činnost.

Zmíněnou „Informaci“ - tu, na kterou kriticky reagují, publikujeme v závěru článku.

(Pokračování na s. 3)

Pod rouškou noci, skoro ještě nezačalo svítat, přikázal jistý starosta jeřáb-
níkům strhnout sochu maršála Koněva. Svině v pra-
sečinci nemají jména.

Maršál prý neměl roušku a tu přece musíme nosit všichni – už jen za tenhle výrok se bude smažit v pekle. Vysmívat se virové smrti se vymstí. Je mi však líto rudoarmějců, kteří padli, aby přežily i zrůdy.

Z klop a batohů chvilkařů mizí přesýpací hodiny. Že by jim došel písek, který sypali do už tak vrzajícího soukolí? Že by dotahali pilku? Nikoli, přikrčení v rouškách čekají, až se budou moci vyhnout do odmořených ulic, aby je znovu zamořili.

Intelektuálové – studené ryby – po kolikáté už zklamali!

Herec musí z profese klamat tělem – nasadí si jen jinou masku. Odpoledne vraždí, večer je odsouzen. Komedianti, co ještě včera posílali dědky a báby do krematorií, se dnes na ně tlemí z dobře placených plakátů, jukají na penzisty vyvalenými ksichty z televizních šotů.

Nejsou to však jen šmíráci. Jsou mezi nimi i skuteční umělci, kteří se vzpírají vidět, že národní neštěstí přišlo daleko dřív, než na nás bůh ukázal trestajícím prstem.

Co nejméně státu, vykřikovali na svatého Václava, aby se dnes od téhož státu dožadovali podpory. V září 1938 jejich předkové vyzývali stát, aby jim dal zbraně: „Dali jsme si na ně!“ Dnes žebrají: „Odpusť nám naše viny, dej nám roušky, třeba i z proklaté Číny.“

Předposlední zvonění

Básník, aby byl básníkem, je vidoucí. Vidí nejen dozadu, to umí každý

pisálek, ale dopředu. Jak možná věřit, že kapitalismus, řád znovu vyhrabaný ze smetiště, vyřeší nějakou lidskou otázkou? Ovšem, své kolaboranty si režim zaplatí. Bakšiš zlomí ne jeden chatrný charakter. Ale přibývá těch, co hořekují, že všechno přece mělo být jinak, že takhle si to nepředstavovali, že nadarmo nekrváceli na listopadových barikádách, že pravda a láska měly zvítězit a pak že nastane konec dějin – ráj.

Pravda se však nechala koupit a láska se nechala prodat.

Svět ke své obrodě nepotřebuje šašky přísáté k pohádkově ziskovým neziskovkám. Potřebuje nové Guttusy, nové Sartry, nové Werichy, nové Novomeské, nové Nezvaly...

Kolikrát ještě zazní zvonec? Možná už zvonil dvakrát a my ho neslyšeli.

A zatím

*Gajdar přestoupil do Bílé gardy
Aurora skasala plachty
na stožáry světa vyletěly vlajky s lebkou a hnáty
Hvězdy opadaly, zběhly nebo přeběhly
na stromech se rodí křížaly
na trávě leží padavky
spravedliví propadli sítem
na nebi vyšel Velký Cedník
Bibů – jako vždy – naseto*

Karel Sýs

Úvod

O Leninovi a leninismu jsem již několikrát referoval a fakticky to-
též publikoval nejen v našem komunistickém listu Dialog. Naposledy to bylo před rokem, k 95. výročí úmrtí V. I. Lenina (95 let od úmrtí velkého člověka, myslitele, revolucionáře, „Dialog“ č. 343, leden-únor 2019). Zde jsem, myslím, ve stručné, v koncentrované formě načrtl to nejpodstatnější.

Nyní se soustředím na některé aspekty aktuálnosti leninismu dnes.

1. Jaké historické podmínky určily vnik leninismu, leninské etapy ve vývoji marxismu?

Vznik leninismu byl určen objektivní potřebou, danou tím, že koncem 19. století vstoupil kapitalismus do nového, dle Lenina posledního, imperialistického stádia svého vývoje. Šlo o to, že vznik marxismu, Marxovo a Engelsevo teoretické působení patřilo do jiných historických podmínek, do epochy předmonopolistického kapitalismu, kapitalismu tzv. volné soutěže. V oněch nových historických podmínkách bylo tedy nutné, v návaznosti na díla K. Marxe a B. Engelse, na jejich ideový (filozofický, ekonomický, sociologický a politický) odkaz, tyto nové historické poměry zanalyzovat a vyvodit z toho patřičné závěry pro proletářské a národně osvobozenecské hnutí ve světě. Pro další cestu skutečného emancipace proletariátu a porobených národů.

Tyto závěry a to na bázi hluboké a všestranné znalosti marxismu učinil V. I. Lenin. Tak se zrodila druhá etapa ve vývoji marxismu, etapa leninismu, který se stal ne-

oddělitelným od marxismu, neboť na něj naplno navázal a dále jej rozvinul! Tak došlo ke zrodu kvalitativně nového a dialekticky propojeného, celistvého učení - marxismu-leninismu.

Leninismus se tak stal marxismem „epochy imperialismu a proletářské revoluce.“

Přesněji: leninismus je teorie a taktika proletářské revoluce vůbec, teorie a taktika diktatury proletariátu zvláště. (viz Stalin, J. V.: O základech leninismu, In: Otázky leninismu, Praha 1950, s. 10) Tuto charakteristiku odmítl „reformní komu-

jednu z neevropských interpretací marxismu. „V dnešním kontextu máme lepší možnost než dříve kriticky zhodnotit podstatu a meze leninismu, vyrovnat se s jeho odkazem. Leninismus se z dnešní perspektivy jeví jako jeden z možných a historicky podmíněných proudů v marxismu,

O LENINISMU

K 150. výročí narození V. I. Lenina

který si – pokud jde o jeho genezi – lze těžko odmyslit od specificky ruských podmínek a ruské

myšlenkové tradice.“ Leninismus je jen „jednou z možných forem výkladu marxismu, nic víc a nic méně“. (Ransdorf, M.: Potřeba vnitřní síly, Naše pravda, 1993, s. 3.)

A ještě jeho jednu, až jízlivě zvolnou charakteristiku leninismu. S leninismem přišel J. V. Stalin, který prý „potřeboval pláštík leninismu, kult Lenina, aby se sám mohl postavit na místo neomylného vůdce...“ (Ransdorf, M.:

„Rozumět Rusku, rozumět Leninovi“ předmluva k Leninově knize „Státa revoluce“, vydané M. Zítkem v edici „Knihy, které změnily svět“, s. 34.) Tak účelové, trapně povrchní soudy a to od údajně fundovaného a známého marxologa, „nového čtenáře“ a interpreta Marxe. Ale vraťme se k postizení leninismu. V podstatě na Stalinovu charakteristiku navázaly v chruščovovskobrežněvovské éře KSSS - zřejmě pod vlivem „pražského jara“, nástupu tvrdého revizionismu a antisocialismu, pod rouškou vábné fráze o „socialismu s lidskou tváří“ v roce 1968 - „Teze k 150. výročí narození K. Marxe“. Leninismus zde byl definován jako „nová, vyšší etapa marxismu, jeho tvořivé rozvíjení v nových podmínkách, v podmínkách imperialismu a proletářských revolucí, přechodu lidstva od kapitalismu k socialismu a komunismu... Leninická etapa ve vývoji revoluční teorie, to je marxismus 20. století, marxismus současné epochy...“ (Moskva 1968, s. 15-16.)

Koncentrovaně řečeno: Leninické učení, jako obohacený nosný základ marxismu, tedy marxismu-leninismu, se vyznačuje celistvostí a nedílnou, dialektickou jednotou filozofických (dialektického a historického materialismu), ekonomických (vědecké politiky ekonomie kapitalismu a socialismu) a sociálně politických (vědeckého socialismu a komunismu) názorů, odhalujících a objasňujících nejen nejjobecnější zákony a zákonitosti pohybu a vývoje světa, přírody, společnosti a lidského myšle-

ní, ale především a hlavně zákony a zákonitosti vzniku, vývoje a zániku kapitalistické vykořisťovatelské, třídně antagonistické společensko-ekonomické formace při naplňování historické role proletariátu vedeného jeho politickým předvojem - komunistickou stranou. Nahrazení kapitalismu socialismem a komunismem.

Marxismus-leninismus se tedy stal, je a i dnes musí být pro skutečné komunistické strany teoretickým, světovým základem řešení složitých otázek společenského vývoje a zde uvědomování proletariátu, pro budoucí revoluční boj, revoluční přeměnu světa, odstranění kapitalismu a budování nové společnosti.

Zde tedy nemá pravdu předseda KSČM V. Filip, který prohlásil: „Co se týče Lenina, je jasné, že jen něco z vývoje zůstává. I z Leninových myšlenek zůstalo jen něco reálného. Řada jich byla překonána, není použitelná a některé nejsou pro nás dokonce ani přijatelné. Chceme posuzovat tuto společenost dnešními očima, nikoli očima minulého století. Opravdu nejsme tak hloupí, abychom opakovali stejné chyby“ sdělil čtenářům (V. Filip, Haló noviny, 17. 4. 2010). Na myšlenkových pochodech V. Filipa a mnoha jeho blízkých to je výrazně vidět. Někdy se ohání tím, že je dialektik, ale o dialektice toho mnoho asi neví a nikdy ji zřejmě ani nestudoval, natož aby ji pochopil.

A právě dialektiku, materialistickou dialektiku, jako základní metodu vědeckého poznání skutečnosti rozvinul a obohatil v návaznosti na obrovské teoretické dědictví K. Marxe a B. Engelse právě V. I. Lenin.

(Pokračování na s. 2)

(Pokračování ze s. 1)

S tou se setkáte fakticky ve všech stěžejích Leninových dílech, knížkách, statích a článcích (např. v Materialismu a empiriokriticismu, ve Třech zdrojích a tří součástí marxismu, v práci K. Marx, zejména pak ve Filozofických sešitech, které jsou v jistém smyslu přímým pokračováním Materialismu a empiriokriticismu, Sešitech o imperialismu a v knize Imperialismus jako nejvyšší stádium kapitalismu, v Dětské nemoci, levíčáctví v komunismu, Ještě jednou o odborech, o současné situaci a chybách Trockého a Bucharina aj.).

Ještě jinak řečeno jde u antileninistů o metafyzický, antidialektický přístup k marxismu, který je podmíněn naprostým nerespektováním dialektického vztahu teorie a metody v marxismu. Tato teoreticko-metodologická a světónázorová deformace je dokonale zakotvena v ustavujících dokumentech KSČM, kde je uvedeno, že tato „moderní demokratická levicová strana“ (Dokumenty 18. sjezdu KSČS, 3. až 4. 11. 1990, s. 47) se hlásí jen k Marxově metodě, „k metodologickému odkazu Marxovy materialistické dialektiky, v souladu sní,

však odmítáme pojetí marxismu jako uzavřeného systému. Tím strana přijímá ideový pluralismus a otevírá se nemarkistické levici.“ (Program KSČM, část: Za národní charakter strany a demokratický socialismus, Dokumenty 1. sjezdu KSČM, Olomouc 13. – 14. 10. 1990, s. 16.) Ano strana byla „reformními komunisty“ a „tvořivými marxisty“ skutečně naplno otevřena revizionismu, zanášeni buržoazní ideologie do marxismu! A to bezesporu proto, jak to prokázal třicetiletý vývoj této strany, aby byl zabezpečen a dynamizován proces jejího odkomunizování. Zřeknutí se komunistické stranickosti a identity, na bázi antileninismu, při renezanzi sociáldemokratismu.

Proto můžeme v dokumentu projednaném 18. sjezdem KSČS nalézt následující slova: „Je třeba se znovu zabývat myšlenkami sociálně demokratických teoretiků minulosti, jako byli např. O. Bauer, E. Bernstein, K. Kautský (tedy nejprřednějších revizionistů a renegátů dělnického hnutí – Z. K.), K. Liebknecht, R. Luxemburgová, K. Renner, ale i současných představitelů a teoretiků stran Socialistické internacionály. Jako tvořiví marxisté se vrátíme k podnětným myšlenkám osobností, které sehrály významnou úlohu v procesu vytváření a konstituování mezinárodního komunistického hnutí i sovětského státu, jež nezřídka padly za oběti stalinismu ... Za všechny by bylo možné jmenovat např. L. N. Trockého, A. Gramsciho, J. Dimitrova, N. I. Bucharina, M. Djilase, ale i další.“ („Historické kořeny zápasu o novou levicovou stranu“, obsahové dokumenty 18. sjezdu KSČS, 3. – 4. 11. 1990, s. 4.)

Závěrem k uvedenému problematice je na místě upozornit na to, co je zřejmé, co V. Filipovy a mnoha jiným, pro jejich hluboce zakořeněný reformismus, sociáldemokratismus, za filozofického hlediska pragmatismus a pozitivismus (s jeho „objektivismem“, ulpívá-

ním jen na popisu faktů, ne na jejich vysvětlení, postižení jejich podstaty) vadí při analýze společenských jevů a procesů. Je to nutnost respektovat nezbytnost uplatnění principů a teoretických závěrů dialektiky společenského vývoje, dialekticko-materialistického pojetí dějin (historického materialismu).

Právě Leninem byla marxistická, materialistická dialektika mistrně použita v nových historických podmínkách. Ten podobně jako Marx nenapsal velký traktát o dialektice, jak to učinil Hegel, který po sobě zanechal „Logiku“ s velkým „L“, tedy speciální a systematický výklad dialektiky („Logika jako věda“). Marx však „zanechal přece logiku „Kapitálu“ ... V „Ka-

pitálu“ je na jednu vědu aplikována logika, dialektika a teorie poznání materialismu... jenž převzal od Hegela všechno cenné a dále je rozvinul.“ (Lenin, V. I.: Filozofické sešity, Spisy sv. 38, s. 322.) Ano, nejen „Kapitál“, ale i další Marxova díla jsou nejen obrovským přínosem k politické ekonomii, ale i geniálními pracemi v oblasti filozofie a vědeckého komunismu.

Obdobně Lenin, nenapsal „Logiku“ s velkým „L“, ale jeho přínos k rozvoji materialistické dialektiky je rovněž obsažen zejména v jeho nosných textech. Připomeňme zde v návaznosti na knihu „Materialismus a empiriokriticismus“ (napsáno v roce 1908, vydáno v roce 1909) jeho „Filozofické sešity“, v nichž učinil při studiu Hegelovy „Vědy o logice“ celou řadu významných a inspirativních konceptů, výpisků a kritických poznámek (září – prosinec 1914), kterými obohatil a dále rozvinul materialistickou dialektiku.

Jednou z nejdůležitějších otázek, které Lenin filozoficky zobecnil, patří objasnění jednoty dialektiky, logiky a teorie poznání. Hlavní smysl tohoto problému spočívá v tom, že zákony a kategorie dialektiky jako odraz dialekticky se vyvíjející objektivní skutečnosti, vystupují i jako zákony vývoje objektivního světa, i jako zákony poznání i jako zákony logiky, pokaždé však ve své specifické formě. Lenin tak objasnil významnou zvláštnost dialektického materialismu, díky němuž objasnil princip o jednotě, totožnosti dialektiky, logiky a teorie poznání, které se v podstatě kryjí, tvoří jednu ucelenou vědu, celistvost určitých vzájemně různých stránek filozofického poznání.

Ukázal na složitost a protikladnost pohybu a vývoje poznání. A to od bezprostředního ke zprostředkovanému vědění, od počitků a vjemů k myšlení – k pojímání a kategoriím, od jedinečného k obecnému a naopak od obecné-

ho přes zvláštní k jedinečnému, od jevu k podstatě atd. Poznání má tedy, podle Lenina, jednoznačně dialektický charakter. Zákony a kategorie dialektiky jako vědy (subjektivní dialektika, dialektika idejí), jsou výsledkem procesu vývoje, jsou odrazem a výrazem objektivní dialektiky (dialektiky objektivního světa věcí).

Leninovými slovy při konspektu Hegelova textu: „Souhrn všech stránek jevu, skutečnosti a jejich (vzájemné) vztahy – z toho se skládá pravda. Vztahy (= přechody = rozpory) pojmu = hlavní obsah logiky, přičemž tyto pojmy (a jejich vztahy, přechody, rozpory) jsou ukázány jako odrazy objektivního světa. Dialektika věcí vytváří dialektiku idejí, a nikoli naopak.“ (Lenin, V. I.: Filozofické sešity, Spisy sv. 38, s. 197.)

3. Ještě k jednomu z Leninových přínosů k dnešku (inspirace k obnově komunistického hnutí)

Podle mého názoru, vycházím-li z jisté, historicky vzato analogické situace, jak z období, kterou prožívala Sociálně demokratická dělnická strana Ruska v období po porážce první ruské revoluce (z let 1907-1909), tak ze situace po naší porážce z přelomu 80. a 90. let minulého století.

Ano, dnes jsme v podobné, avšak z hlediska historických okolností a především naší perspektivy, v ještě složitější, přesněji řečeno, mnohem horší situaci. A to proto, že tato naše porážka se uskutečnila po socialistických revolucích, po odstranění kapitalismu a dosažení, vybudování základů socialismu. Při existenci a dokonce za vedoucí úlohy komunistických stran ve společnosti. Stran, které se měly, při organizační, vůdčí roli ve společnosti, údajně řídit vědeckou, marxisticko-leninskou teorií. Ano, leninismus, přesněji řečeno marxismus-leninismus, byl prezentován jako oficiální teorie, ideologie i těch komunistických stran a socialistických států, jejichž nejvyšší struktury, při absolutně vedoucí a ničivé roli vůdců KSSS a sovětského státu v procesu „perestrojky“, připravily a řídily naši porážku a leninismus zdiskreditovaly.

Došlo k naší porážce, která byla falešně prezentována jako porážka marxismu-leninismu, marxistické, prý „komunistické utopie“.

Přitom to nebyla porážka leninismu, marxismu-leninismu, ale jeho vulgární deformace, revizionistické dezinterpretace – revizionismu, který po nástupu Gorbачova a jeho party explozivně metastázoval do živého organismu ideologického a politického systému socialistických zemí.

Šlo tedy o naši porážku iniciovanou a řízenou „předvojem“ kontrarevolučních, protosocialistických sil – „pátou kolonou“ disidentů, licoměrných osob dvo-

jí tváře, v nejvyšších funkcích stranických a státních struktur, v samotném Kremlu a na špičce ÚV KSSS.

* * *

Po porážce Ruské revoluce z let 1905-1907, tedy po vítězství politické reakce, zesílily pokusy „kritiků“ marxismu o zfalšování a deformování této revoluční teorie. Doslova řečeno, kontrarevoluce útočila i na teoretické, ideologické frontě. Vládnoucí buržoazně caristický tisk dal naplno prostor buržoazním pisálkům, kteří zahájili tažení proti marxismu. Tedy tak, jak k tomu došlo v ještě intenzivnější a drsnější formě po vítězství kontrarevolucích v bývalých socialistických zemích na přelomu 80. a 90. let dvacátého století, při završení procesu gorbáčovské „(kontra)revoluční perestrojky“. Četní buržoazní, pisálkové zahájili tažení proti marxismu, tak jako následně po více než osmdesáti letech u nás neoburžoazní pisálkové a „noví“ pseudodemokratičtí politici, tažení proti marxismu-leninismu, proti jak se tak říká „zločinnému komunismu“.

Ale vraťme se do roku 1908, k Leninovi. Ten provedl zdrcující a hluboce vyargumentovanou kritiku takových, dříve tzv. marxistických literátů jako Bogdanov, Bazarov, Lunačarskij aj. též četných menševiků, kteří při-

šli s onou „kritikou“ marxismu, jeho teoreticko-metodologických a vědecko-historických základů. Těch, kteří stavební kameny marxistické filozofie, dialektického materialismu nahrazovali rafinovaným zejména subjektivním až agnosticistickým idealismem, kdy někteří z nich, slovy V. I. Lenina, začali hlásat (oni „bohohledači“, „bohostrůjci“) nutnost vytvoření nového „socialistického náboženství“, pokusili se smířit marxismus s náboženstvím, aby mohli zatamnit především vědomí dělníků opiem náboženských ilusí.

Přitom svou totální zradu marxismu zastírali falešným, pokryteckým heslem „obranu“ či „rozvoje“ marxismu. Jak to objasnil právě Lenin, jejich „kritika“ byla spojena s tažením proti revoluční straně a proti revoluci, s agresivním útokem západoevropských antimarxistů – revizionistů, proti marxismu! Tak tomu bylo jak při pokusu o „zlidšťování bolševizmu“ tzv. socialismem s lidskou tváří, pod „etiketou“ zbavení se „stalinismu“, „dogmatických“ marxistů-leninistů i při demontáži socialismu o dvacet let později, kdy šlo prý o to překonat svět „ideologického a strategického absurdna ... se studenou válkou.“

„Neboť ambicí přestavby už nebylo zlidšťování bolševizmu, a nikoliv dokonce zlom předchozího systému, ale překonání, „vytlačování“ stalinismu z předchozího hano sovětikus.“ (Gračov, s. 93, 260-261.)

Opět se vraťme k Leninovi, který principiálně odhaloval tehdejší revizionisty. Ne náhodou (25. 2. 1908) napsal M. Gorkému ostrou kritiku k publikaci „Náčrt filozofie marxismu“: „Přečetl jsem všechny statě ... a při každé z nich jsem byl hněvem přímo bez sebe. Ne, to není marxismus! Naši empiriokritické, empirionomisté a empiriosymbolisté lezou do bahna. Ujišťovat čtenáře, že „víra“ v realnost vnějšího světa je „mystikou“ (Bazarov), plést nej-

nemožnějším způsobem materialismus a kantovství (Bazarov a Bogdanov), hlásat odrůdy agnosticismu (empiriokriticismus) a idealismu (empiriomonismus), učít dělníky „náboženskému ateismu“ a „zbožnění“ vyšších lidských potenci (Lunačarskij), prohlašovat Engelsovo učení o dialektice za mystiku (Berman), čerpat ze smrdutých pramenů jakýchsi francouzských „pozitivistů“, agnostiků nebo metafyziků - čert aby je vzal i se „symbolickou teorií poznání“ (Juškevič)! Ne, to je již přespříliš. My, řadoví marxisté, ovšem nejsme ve filozofii sečtělí, avšak proč nás tak urážejí a předkládají nám něco takového jako filozofii marxismu! Dám se spíš rozčtvrtit, než abych byl ochoten spolupracovat v orgánu nebo kolegiu hlásajícím podobné věci.“ (Lenin – Gorkij, Dopisy, vzpomínky, dokumenty, Praha, SNPL 1962, s. 41.)

Nejen na uvedené autory s jejich filozofickými, antimarxistickými bludy, Lenin ostře kriticky reagoval v článku „Marxismus a revizionismus“ (duben 1908). V uvedeném článku podává stručnou a jasnou charakteristiku revizionismu, který tehdy zasáhl nejen ruské revoluční, dělnické hnutí, stal se přímo mezinárodním jevem. Ukázal na to, že od zrodu marxismu, tj. 40. let 19. století „bojoval marxismus proti teoriím, které mu byly hluboce nepřátelské“ (mladohegelovci – zastánci filozofického idealismu; proudhonisté – v oblasti ekonomického učení). V 60. „letech se boj přenáší ... do oblasti, jež je bližší bezprostřednímu dělnickému hnutí: vyhnání bakuninismu z Internacionály“, proti pozitivistovi Dühringovi atd.

„Marxismus už vítězí nad všemi ostatními ideologiemi dělnického hnutí... Jakmile však marxismus vytlačil všechna poněkud ucelená učení, která mu byla nepřátelská, začaly si tendence, které toto učení vyjadřovaly, hledat jiné cesty. Změnily se formy a příčiny boje, boj však pokračoval. A tak druhé půlstoletí existence marxismu (v 90. letech 19. století) začalo bojem protimarxistického směru uvnitř marxismu. Tomuto směru dal jméno bývalý ortodoxní marxista Bernstein ... nejucelněji formuloval opravy Marxova učení, revizi Marxova učení, revizionismus.“ (Lenin, V. I.: Marxismus a revizionismus, Spisy, sv. 15, Praha, SNPL 1958, s. 28-29.)

Již jsem připomněl (viz výše uvedený dopis Lenina Gorkému) Leninovu obranu marxistické filozofie, dialektického a historického materialismu a marxismu vůbec, kterou uskutečnil při hluboké a důsledné kritice empiriokriticismu a jeho odnoží, tedy revizionismu a buržoazní idealistické filozofie. Speciálně se tomu věnoval ve své rozsáhlé práci „Materialismus a empiriokriticismus“ (duben 1908). Zde ukázal, že ruští machisté (Ernst Mach – rakouský fyzik a subjektivně idealistický filozof, jeden ze zakladatelů empiriokriticismu, jenž pokládal materiální skutečnost, svět věcí za „komplex počitků“), kteří si přáli „doplnit a rozvinout marxismus machismem“, jen opakovali subjektivně idealistické a agnosticke (učení popírající poznatelnost světa) ideje.

Co je třeba zdůraznit je, že Lenin při své kritice uvedeného filozofického směru obohatil marxistickou filozofii.

(Pokračování na s. 3)

(Dokončení ze s. 2)

Všestranně objasnil *základní filozofickou otázku* (o vztahu bytí a vědomí), nejdůležitější kategorie *marxistické filozofie* (hmota, pohyb, prostor a čas, vědomí, zkušenost, příčinnost ad.). Rozvinul zde *marxistickou gnoseologii* - teorii poznání (teorii odrazu, stupňů a forem poznání - smyslového a racionálního), problematiku pravdivosti poznání (vztah poznání a praxe) atd.

A co je v „Materialismu a empiriokriticizmu“ zvláště významné, je Leninovo uplatnění základních principů kritiky buržoazní filozofie a revizionismu, jež představují metodologické postupy vlastní dialektickému materialismu, které Lenin na závěr své knihy zformuloval. A ty mají trvalou platnost, zvláště dnes, vlastně minimálně přes 35 let od začátku aktivní sebedestrukce socialistických společenských systémů a útěku od marxismu-leninismu, za vůdčí role antileninistů, tzv. tvořivých marxistů a eurokomunistů!

„Zaprvé a především, je nutno srovnat teoretické základy této filozofie (empiriokriticizmu - Z. K.) s teoretickými základy dialektického materialismu...“ Jde o logic-

ké srovnávání, logickou kritiku, která hrála významnou úlohu již v dějinách filozofie. (Lenin, V. I.: *Materialismus a empiriokriticizmus, Spisy, sv. 14, Praha, SNPL 1958, s. 377.*) Jak se o tom sám Lenin zmínil i později, ve svých Filozofických sešitech, napsal, že „...když jeden idealista kritizuje základy idealismu jiného idealisty, má z toho vždycky zisk materialista.“ (Srov. *Aristoteles versus Platón etc. Hegel versus Kant etc.*) Tento princip srovnávání teoretických základů kritizovaného směru je prvním předpokladem kritiky.

„Zadruhé je nutno určit místo empiriokriticizmu jako jedné velmi malé školičky filozofů-odborníků mezi ostatními školami přítomností. Mach a Avenarius vyšli z Kanta, ale nedali se od něho směrem k materialismu, nýbrž v opačnou stranu, k Humovi a Berkeleyovi... k idealismu.“ (Tamtéž s. 377.) Jde o princip historické souvislosti a „rodové“ posloupnosti kritizovaného směru, kdy ten či onen opakuje určité přístupy a tím „staré“ chyby, v daném případě Berkeleyho nebo Huma, Kanta nebo Hegela. Současné směry buržoazní filozofie sice navazují na starší filozofické sys-

témy, ale transformují se do nové historické situace s novou „modernější“ argumentací.

„Zatřetí je nutno vzít v úvahu, že *machismus* nepochybně souvisí s jednou školou v jednom odvětví moderní přírodovědy... Menšína nových fyziků upadla vlivem zhroucení starých teorií po velkých objevech posledních let, vlivem krize nové fyziky... pro svou neznalost dialektiky, přes relativismus do idealismu.“ (Tamtéž s. 377-378.) Jde o zásadu odhalení dané problematiky ať přírodovědní, nebo společenskovědní, jež daná filozofie nesprávně řeší. Tedy odhalení jejích gnoseologických kořenů v souvislosti s rozvojem přírodovědy nebo společenských věd.

„Začtvrté, za *gnoseologickou scholastickou* empiriokriticizmus nelze nevidět boj stran ve filozofii, boj, který konec konců vyjadřuje tendence a ideologii nepřátelských tříd soudobé společnosti. Moderní filozofie je zrovna tak stranická jako před dvěma tisíci lety. Bojujícími stranami v podstatě věci jsou materialismus a idealismus, i když tato podstata je zastírána učenecko-šarlatánskými novými jmény nebo

slabomyslnou nestranností.“ (Lenin, V. I.: *Materialismus a empiriokriticizmus, Spisy, sv. 14, Praha, SNPL 1958, s. 378.*) Jde zde tedy o odhalení třídních kořenů kritizovaného filozofického směru. Zájmy, kterých tříd a sociálních skupin konec konců vyjadřuje.

Lenin uplatňování tohoto principu - který je považován buržoazními profesory aj. ideology, teoretiky, „učenecko - šarlatánskými“ publicisty, za nesmyslný, neboť prý nemá s objektivností poznání nic společného - chápal jako požadavek systematicky a důsledně odhalovat boj stran ve filozofii i sociálně ekonomický základ teoretických střetů a objasnovat vliv třídních vztahů, třídního boje nejen na filozofické učení. Je zde třeba jasně říci, že marxisticky chápaná třídnost a stranickost nejenže neodporuje vědecké objektivnosti poznání společenských procesů, nejen že nebrání jeho správnému pochopení, ale naopak je nezbytnou podmínkou správného poznání.

Buržoazní filozofové, ale i další teoretici ze sféry společenských věd, se odvolávají na „objektivni-

smus“, který ovšem jen zamaskovává jejich buržoazní stranickost. To, že jejich ideová produkce konec konců vždy sloužila a slouží kapitalistickému společenskému systému, zájmu vládnoucí buržoazie a jejím spojencům (maloburžoazii, výše postaveným manažerům a středním vrstvám prezentovaným jako „střední třída“ atp.). Za to jsou většinou i patřičně honorováni.

Proto V. I. Lenin věnoval takovou pozornost buržoaznímu objektivismu, jeho pozitivistické podstatě, která spočívá v absolutizaci faktů, při ignorování jejich vnitřní i vnější dialektické souvislosti.

Takový přístup při analýze společenských procesů stírá třídní vztahy, třídní boj a konec konců slouží k obhajobě kapitalismu za každou cenu. Ano, buržoazní objektivismus vylučuje ze svého zkoumání sociální antagonismy, kdy marxismus-leninismus je nejen závažně respektuje, ale i otevřeně hájí zájmy námezdně pracujících, proletariátu, pokrokové třídy současnosti.

Zdeněk Košťál

Stanovisko šéfredaktora

(Pokračování ze s. 1)

Budu jako vždy upřímný. Musím proto s lítostí zaujmout své jasné stanovisko k oné informaci, dle mne k dezinformaci, kterou zveřejnila anonymní, tzv. většinová (o jeden hlas), nyní část bývalé redakční rady „Dialogu“ (RRD). Že jde o anonymitu, v zásadě chápu. Ve vztahu neanonymnímu šéfredaktorovi to mohl iniciály svého pseudonymu, podepsat za všechny, alespoň jeden člen. Především hlavní hráč našeho dramatu, L. V.

1. Začnu tím, o jakou „většinu“ se vlastně jedná, když v ní jde o šest členů RRD z jedenácti? Z toho čtyři členové byli fakticky jen externí členy (spolupracovníky), kteří se jednání rady skutečně vůbec neúčastnili. A navíc se většinou k publikovaným textům ani nevyjadřovali, když, tak většinou po uzávěrce! Přitom jejich neznalost, nezasvěcenost do reálné situace existující v RRD, je vedla jen k subjektivistickému a překvapivě razantnímu, fakticky negativnímu hodnocení naší práce.

2. To mj. naprosto zřejmě prokazují jejich některá bezostyšně lživá tvrzení. Např.: „s řadou nepřítomných členů nás rozdělují i ideologické rozdíly, kdy tyto členové glorifikují Putina, chápou prezidenta Zemana a premiéra Babiše jako blízké lidi, věří v konspirační teorie, vnímají KSČM jako jediného a legitimního představitele komunistického hnutí v ČR, mají nacionalistické názory apod., zjednodušující, na hraně fašismu balancující názory na problém migrace“. Neuvěřitelné, napsané bývalými soudruhy, kolegy. Jedním slovem lži!

Co je to ona řada? Nás „odsouzených“ do „menšiny“ je pouze pět! Já to nejsem a další také ne. Uvedená tvrzení nebyla ničím doložena a jsou bezesporu nedoložitelná. Jako díky oné „většině“ jen „formální šéfredaktor“ vím o všem, co bylo publikováno. Žádné články nebyly takového zaměření, jak je v jejich Informaci uvedeno. Jsou to bezohledné lži, které odmítám.

Přitom musím upozornit na to, že uvedené lži, jakoby vypadly „z oka“, z drzého, nehorázného a vulgárního e-mailu, který mne a v kopii i ostatním členům redakce, zaslal L. V.: „menšina, jmenovitě Košťál-M.-H. usilují o zachování „Dialogu“, ne jako komunistického listu, ale „jako šovinisticko-nostalgicko-brežněvovsko-babišovské žumpy!“

Tyto nehoráznosti tvrdí člověk, kterého jsem, jako mladého, schopného a pracovitěho, přivedl do redakce osobně právě já. Aby nám pomohl se „zalamováním“ textů našeho listu pro tiskárnu a s webovými stránkami na internetu! A to dokonce v rozporu s tehdejším stanoviskem jedné z jeho dnešních opor, člověka, kterého jsem si vždy vážil za jeho vnitřní zaujatost, plně nasazení a talent při snaze pochopit a zvládnout marxismus, marxismus-leninismus. On tehdy nebyl pro, abych L. V. do RRD přibral. Upozorňoval mne, že s ním mohu být problémy. Jeho varování se vrchovalo naplnilo, ale paradoxně, stanul na jedné lodi s ním, v konfrontaci se mnou, s naší „menšinou“.

Pro jistou objektivnost svého pohledu na to vše mohu uvést, že „většina“ může snad jen s mizivou věrohodností poukázat pouze na jednu osobu z RRD, která se ovšem nezabývala publikační činností. Zabývala se technickoorganizačními otázkami. A jen v naší interní emailové diskusi s nimi polemizoval a prezentoval mnohdy jiný, pro ně těžko stravitelný názor zejména v otázce migrace. To ovšem

nemělo žádný vliv na publikační činnost našeho listu, což velmi dobře vědí.

3. Proč jsem užil slova „odsouzených do menšiny“? Protože stačilo, abych poprvé jako šéfredaktor (se souhlasem ostatních z „menšiny“) a tím, díky jim i naposled, odmítl publikovat v tištěné formě jeden jediný článek (Rozhovor L. V. s M. S.) a vedlo to k rozkladu RRD! Neuvěřitelné se stalo skutečností. Stačilo jednou narušit přirozený monopol „většiny“ mladších členů RRD a byl konec. A to, že k této faktické většině, ve věkové struktuře RRD došlo, bylo především mojí zásluhou. Stačilo však z mé strany jednou, jedinkrát říci důrazně ne, a RRD se rozložila. Jak absurdní, vymykající se racionálnímu myšlení. Stali se z nich neústupní, za hranice možnosti jdoucí „kolegové“. I proto byla jejich Výzva k setkání, jen nedůvhodným, planým gestem. Na čem se chtěli dohodnout? V celé e-mailové diskusi bylo jimi, zvláště L. V., jednoznačně zdůrazňováno, že necouvnou od „mechanismu“ hlasování ani o píď. V žádném případě nechtěli uznat naše a zvláště moje stanoviska a rozhodnutí.

Byl jsem přitom vždy svrchovaně vstřícný a tolerantní, a někteří jedinci z jejich „většiny“, ti externí, měli dokonce mnou zajištěné exkluzivní postavení, to bylo zřejmě málo... Ustupoval jsem léta a jednou a poprvé jsem trval na svém a vše skončilo. Byl jsem rázně odmítnut a bylo po všem.

4. Moje role, práce šéfredaktora „Dialogu“, trvající fakticky osm let, byla nakonec přes předchozí pozitivní stanoviska, takto znehodnocena. Jak tomu ve skutečnosti bylo a je, nechť posoudí naši čtenáři.

Není tedy náhodné, že o tom co jsem výše uvedl, v jejich „Informaci“ není ani slovo. Přitom střetem, dlouhou dobu trvajícími, mezi mnou a L. V., to vše, pokud jde o „ono finále“, začalo. To ovšem pár nosných postav z tzv. většiny nikdy nezajímalo, tak jako i dnes, neboť s ním (L. V.) byli a jsou spjati v »hře o „Dialogu“, jak to jednoznačně potvrdili a přímo deklarovali, šlo prý o jeho „záchranu“ jeho převzetím!

5. Mé zásadní rozpory a problémy s L. V., je nezajímaly, považovali je za marginální, ač jsem na ně, jako pro mne závažné, upozornil i v e-mailu, zasláném všem členům RRD před naší společnou schůzkou 7. 12. 2019. Zde jsem mj. uvedl, že mne L. V. již dříve, při jednom sporu naznačil, »že když se mne některé věci nelíbí, že on nemusí být „lamačem“, tak by bylo vydávání „Dialogu“ totálně ohroženo! Připomněl jsem to proto, že „nedlouho před tím došlo ke střetům mezi námi a to okolo jeho článku k „okupaci“ a k programům KSČM“. Proto jsem sdělil, že takto se pracovat nedá, a že toho mám již dost, až nad hlavu. (Z textu zasláního RRD před rozšířeným jednáním RRD 7. 12. 2019.)

6. Zde mohu dodat, že výsledky tohoto jednání vlastně vytvořily prostor k nastalé konfrontaci, jejíž hlubší, hlavní příčinou byl vlastně spor o stávající a následně zaměřeni našeho listu. To bylo v květnu 2017 jednoznačně formulováno následovně: „Základním smyslem existence a posláním D. je obhajovat a šířit komunistické myšlenky na bázi marxismu-leninismu, být publikační tiskovou platformou ML přesvědčených komunistů - organizovaných i neorganizovaných a sympatizantů, jejichž zájmem a posláním je usilovat o obnovu skutečně komunistického hnutí u nás.“ (Z jednání RRD se zástupci RRR 4. 5. 2017.) A toho jsem se držel i „otevřením dveří dokořán“ platfor-

mě „Obnova hnutí“. Pokud jsme obdrželi jakýkoli jejich materiál, tak byl publikován!

7. Koncem léta 2019 přišla od významné osoby „většinové“ části redakce, iniciativa o změně strategie „Dialogu“. Na jedné straně, bylo uznáno, že většina našich čtenářů je spojená s KSČM“, na druhé sděleno, že „pokud to s KSČM přežijeme, nepodaří se nám nikdy jiné čtenáře získat“. Z toho vyplynul závěr: „základně omezit psaní o KSČM tak, jako publikování stanovisek k jejímu vedení, názorů jakýchsi Restartů, Mloků, Grospičů a Klimšů, ale psát nově pro nové čtenáře.“ V jistém smyslu ne zcela iracionální návrh však nerespektoval určující faktor existence listu, jeho čtenáře, převážně členy KSČM! Takže uvedený návrh byl těžko realizovatelný. Byl však prosazován hlava nehlava. Dokonce v jednom s e-mailů se objevil názor, že Marxisticko-leninský odborný klub (MLOK) je kontrarevoluční spolek!

8. Pro jasnější ilustraci, jak se nejbezhlednější osoba oné „většiny“, dívá na nás, starší členy „menšiny“ RRD, uvedu několik citací z e-mailu L. V.:

(a) Naše „většinová“ část redakce „by mohla být schopna vytvořit pokrokové periodikum vyhovující potřebám doby, byť třeba jen v elektronické podobě. I tak by byl dosah bezpochyby větší, než tištěného „Dialogu“ se stále klesajícím počtem odběratelů z okruhu KSČM, kteří „nechtějí dlouhé články“, „nerozumějí jim“, „nesouhlasí“ a chtějí žít ve svém světě tanků s bílými pruhy, revolucionizace strany na každém příštím sjezdu, hodného Babiše a Putina, slovanských nadlidí, ve zběsilé nenávisti k neslovanským cizincům, cikánům, „neomarxistům“ atd. Pokud si zastánci této linie ponechají „značku“ „Dialog - otázky - odpovědi“, která jednak nikoho nezajímá, jednak neodpovídá formě a obsahu listu, nechť si ji nechají.“ (Tak proč jsi ji tedy, jistě za souhlasu ostatních z „většiny“, sebral?! - Z. K.);

(b) Chci „jednat čestně a otevřeně na rozdíl od starších kádrů, projevujících nyní následky své morální deformace vytvořené desítkami let v KSČM a husákovské KSČ“.

(c) „Mrzí mě, že kádry, které jako členové vládnoucí KSČ nesou odpovědnost za obnovu kapitalismu v naší zemi a za odrazení téměř celých minimálně dvou generací od věci socialismu (a nedokázali pro socialismus získat ani své vlastní rodiny...), nyní po třiceti letech likvidují i poslední zbytky komunistického hnutí, které zbyly, a odražují od něj poslední mladší jednotlivce, kteří ještě neutekli. Znovu to potvrzuje mé přesvědčení, že revoluční budoucnost je možná jedinečně mimo KSČM, i mimo formální „opozici“ v rámci této strany či její blízkosti, jenž sice slovy odporuje vládcům strany, ale v praxi jedná stejně jako oni...“ (Z e-mailu od L. V., 6. 2. 2020.)

To se fakticky kryje s jistým pohledem, jiné osoby z oné „většiny“, na naši socialistickou minulost. Citují: »To, co zde bylo do roku 1989, byl „bizár“, horší než kapitalismus...«!

Co k tomu říci? Je to plivnutí do tváře nejen nám z „menšiny“, ale vlastně všem poctivým věci socialismu a komunismu oddaným komunistům a to neurvalcem, nebezpečně extrémním „levičákem“. Člověkem, který siláckými a planými, „revolučními“ frázezi, jež mají zakrýt iracionalitu jeho povrchního, nedialektického myšlení a konání, může jen odpuzovat nejen mnohé z našeho hnutí, ale i naše případně seriózní spojení.

(Pokračování na s. 4)

(Dokončení ze s. 3)

Je to bezohlednost vůči všem, kteří „netančí“ podle jeho falešných not. A on přitom patří k jádru těch, kteří prý jediné čistě a autenticky usilují o obnovu uvedeného (komunistického) hnutí. Ti přitom jdou v pevném šiku s ním, jenž obhroublými přístupy naprosto devaluje samu podstatu a věrohodnost jejich (jak se mi chce stále ještě věřit), upřímně míněných úmyslů napomoci skutečné obnově hnutí.

Závěr
Záměrně jsem nereagoval v daných souvislostech na méně podstatné či nepodstatné otázky, kterými jsme byli v oné „Informaci“ rovněž zavaleni. Proto ještě pár poznámek.

Není pravda, že bych písemně informoval o tom, že jsem RRD rozpustil. Sdílel jsem jen, že až budu končit (což mělo být po vydání posledního čísla Dialogu č. 349), nahlásím to majiteli časopisu a v činnosti utlumené Republikové redakční radě (RRRD). Fakticky tak byla existující RRD rozpuštěna právě na setkání „většiny“, jehož produktem je ona zveřejněná „Informace“ o situaci v Redakční radě listu Dialog*otázky*informace“. Zde je doslova řečeno, že „je další spolupráce vyloučená“.

Pokud jde o mou informaci, že budu končit ve funkci šéfredaktora, všichni věděli, proč jsem tak chtěl učinit a co s tím mělo souviset. Vzhledem k nově vzniklé situaci, ve funkci krátký čas musím setrvat.

Taktéž není pravdivé tvrzení, že „o existenci Republikové rady neměla alespoň polovina současné redakce ani tušení“. Vždyť ještě v roce 2017 byli dva z jejich šestičlenné „většiny“ touto RRRD potvrzováni jako členové RRD. Věděli nebo v každém případě mohli vědět, proč došlo k utlumení její činnosti a tedy k tolerování šéfredaktora v jeho další práci, právě a především v zájmu zapojení oněch mladších do práce RRD a publikační činnosti. Tento problém nebyl vůbec důležitý, tím se stal až poté, co byla vyhrocena konfrontace proti naší „menšině“, a hodilo se to jako patřičný „argument“ proti nám.

„Většina“ si rovněž postěžovala, že prý „v jednom z emailů byla uvedena informace, že je připravováno (kým? Na základě jakého rozhodnutí?) číslo ke sjezdu KSČM.“ Opět je to zkreslený argument. Proč nesdělili o cí e-mail šlo? O můj ne. Byl to inspirativní námět jen jednoho člana z naší „menšiny“, v ní neprojednaný. Jen tím chtěli opět demonstrovat svůj paušální odpor ke KSČM, kdy přitom dva z této „většiny“ jsou jejími členy!

Co ještě říci: Je mi upřímně líto k čemu nakonec po oněch pár letech naší spolupráce došlo.

Nejen jako šéfredaktor jsem „Dialogu“ věnoval spoustu času a energie, kterou bych raději věnoval teoretické práci při kritice vládnoucího revizionismu a buržoazní ideologie, společenskovední teorie, v pohledu nejen na

minulost, ale zejména na přítomnost a budoucnost. Tedy sféře společenského a individuálního vědomí, kde vládne z teoreticko-metodologického hlediska filozofický a sociologický idealismus, pozitivistický „objektivismus“, maskující faktickou buržoazní třídnost a stranickost.

**Z. Košťál, šéfredaktor
komunistického listu Dialog*otázky*odpovědi**
* * *

Z „Informace“ o situaci v Redakční radě listu Dialog*otázky*odpovědi“

Jsme přesvědčeni, že je třeba informovat čtenáře, odběratele, přátele Dialogu, ale také všechny ty, kterým problémy v komunistickém hnutí nejsou lhostejné, o situaci, která postupně vznikala a nakonec eskalovala rozkošem v redakční radě listu.

Snahou vyřešit rozkol v redakci bylo dlouhodobé volání většinové části redakce po setkání a společném řešení situace. Menšina redakce, která se rozhodujícím způsobem podílela na vyvolání krize v redakci, opakovaně a otevřeně odmítala účastnit se jakéhokoliv společného jednání. I přes tento postoj byla z iniciativy ostatních členů, jež nebyli ochotni akceptovat pokusy o likvidaci Redakční rady Dialogu a demagogické argumenty vedené menší částí redakce, svolána mimořádná schůze redakce na sobotu 7. 3. 2020.

Incizačním momentem krize byl nesouhlas menšiny redakce s publikací rozhovoru s Miladou Sigmundovou, kdy těsná menšina členů odmítla jeho zveřejnění. Při apelaci na dohodnutý postup, držení se zásad komunistické organizace – užívání principů demokratického centralismu, začala část redakce argumentovat tím, že o zásadních otázkách může rozhodovat pouze šéfredaktor. Tento svůj argument dále opírala o „rozhodující slovo vlastníka novin“ – což byla doposud nevidaná argumentace – v posledních několika letech k něčemu takovému nedošlo. Přes nesouhlas většiny redakce bylo vydáno č. 349 bez zařazení zmíněného rozhovoru.

Jakékoliv snahy svolat redakční radu a najít řešení byly a priori odmítány pod různými záminkami.

Písemně jsme byli informováni, že šéfredaktor redakční radu rozpustil a žádá Republikovou redakční radu Dialogu (RRRD), aby ustanovila radu novou. Republiková rada se však nesešla řadu let a mnoho jejích členů ani nevědělo a neví, že tento orgán ještě existuje. O existenci rady neměla alespoň polovina současné redakce ani tušení. Členové Redakční rady byli přijímáni na základě hlasování ostatních členů. Takto přijatí členové pracovali v Redakční radě několik měsíců či let bez jakéhokoliv odvolávky na Republikovou radu. Byli ponecháni v přesvědčení, že jsou plnohodnotnými členy redakce. Pokud Republiková rada existovala, tak ti, kteří to věděli se šéfredaktorem v čele, jednali dlouhodobě nesprávně a svévolně.

E-mailovou korespondencí také probleskla zpráva, že šéfredaktor složil funkci a odevzdá ji do rukou majitele listu.

Dále jsme všem členům redakce zaslali texty ke zveřejnění, se kterými bylo nakládáno, jakoby redakční rada dále fungovala. Tyto texty byly posuzovány na základě stejného principu jako dosud. V jednom z mailů byla uvedena informace, že je připravováno (kým? Na základě jakého rozhodnutí?) číslo ke sjezdu KSČM.

Nikdy nebyl zveřejněn oficiální dokument, který by objasňoval a jednoznačně definoval, co menšinová část redakce a šéfredaktor učinili nebo učiní. Zápis z posledního jednání redakce, který nám byl zaslán, byl později označen pouze za poznámky šéfredaktora. Zápis z tohoto setkání nikdy nevznikl nebo nám nebyl zaslán.

Stejně tak v minulosti delegovaní členové rady nikdy nepředložili ostatním členům seznam nebo alespoň počet odběratelů listu, nikdy jsme nebyli informováni o jeho finanční situaci.

Eskalaci roztržky předcházely dlouhodobé ideologické a prakticko-politické spory, kontroverze na témata migrace, role ruského a čínského kapitálu, významu dění v KSČM, opakované napadání a osočování některých členů redakce.

Postup části redakce poškozuje nejenom list, ale také čtenáře, potažmo již tak sociálně demokratickou a otevřeně buržoazní politikou KSČM zdecimované hnutí.

Svým odmítnutím účastnit se schůzky svolané na 7. 3. 2020, která byla avizovaná se značným předstihem po diskusi termínu, který by vyhovoval většině, neomluvení členové rady jasně prokázali, že společnou řeč najít nechtějí a naše názory totálně ignorují.

Tak došlo de facto k rozštěpení Redakční rady Dialogu.

S ohledem na tuto skutečnost a vzhledem k tomu,

- že neuznáváme autoritu Republikové redakční rady Dialogu a chápeme ji jako účelově sestavený orgán,
- že naprosto odmítáme buržoazní přístupy menšiny redakce, která se odvolává na „vlastníka novin“ aby tím ospravedlnila vlastní svévolné jednání a nakládání s listem Dialog,

- že s řadou nepřítomných členů nás rozdělují i ideologické rozdíly, kdy tito členové glorifikují Putina, chápou prezidenta Zemana a premiéra Babiše jako blízké lidi, věří v konspirační teorie, vnímají KSČM jako jediného a legitimního představitele komunistického hnutí v ČR, mají nacionalistické názory apod., zjednodušující, na hraně fašismu balancující názory na problém migrace, je další spolupráce vyloučená.

Současná redakční rada má osm členů a v budoucnu bude ještě rozšířena o další členy.

Redakce bude fungovat jako kolektivní orgán na základě demokratického centralismu. Rozhodující slovo má tedy aritmetická většina. Šéfredaktor prozatím nebyl zvolen.

Bylo určeno datum dalšího setkání redakční rady.

Ujistujeme čtenáře, že naším cílem v žádném případě nebylo RRD rozštěpit, deaktivovat, zlikvidovat. Do poslední chvíle jsme volali po setkání, dialogu, dohodě.

V Praze dne 7. 3. 2020

Vlastizrádci se to jen hemží

V době, kdy stále více států zápasí se šířící se vlnou pandemie koronaviru, zaplavila i naši společnost vlna lidské solidarity, ohleduplnosti a přívětivosti. Přesto se najde ne jeden člověk, z řad především politiků, kteří se potřebují i v této nelehké době zviditelnit.

Podle senátora Fischera děkovaní českých vládních činitelů Číně za to, že umožnila nákup prostředků, hraničí s vlastizradou!

Na poplach bije rusofob Štětina. Ruská armáda neposílá do Itálie vojenská lékařská, ale zelené mužičky, kteří mají plnit jiné úkoly.

Adept na příštího prezidenta ČR generál Petr Pavel upozorňuje občany, že nákup roušek a zdravotnického materiálu z Číny představují pro náš stát bezpečnostní riziko.

Šířitel evropských hodnot Jakub Janda má jasno v tom, jak bude vypadat čínská „bratrská pomoc“, stejně jako v tom, že ministr vnitra Jan Hamáček řadu let slouží jako čínská spojka ve vedení českého státu.

Pro někoho je zřejmě těžké se smířit se skutečností, že skončila světová nadvláda USA a podoba neoliberálního kapitalismu s upřednostňováním lidských práv a svobod dostává stále více na frak.

Na sečtení celkových škod působením „koronavirov“ je zatím brzy. Nečekejme ale zásadní pomoc od EU, která „mainstreamově“ vypadá stále jako palác, ve

skutečnosti se stává rozpadajícím domkem. Velká Británie zvládla Brexit, Itálie v těchto dnech namísto vlajek EU vyvěšuje vlajky Ruska, Číny a Kubu.

V této přelomové době se vytváří příležitost posunout náš stát po vzoru Německa a Francie k větší ekonomické

suverenitě, včetně zestátnění strategicky důležitých firem. Samozřejmostí by měla být opatření státu ve prospěch naší potravinové soběstačnosti.

Přijatá bolestná opatření by neměla, jako vždy v minulosti dopadnou nejvíce na bedra nízkopříjmových skupin občanů a tak je nutné mnohé přehodnotit. Skoncovat s nákupy vojenské techniky ve

skutečnosti pro potreby NATO. Zrušit „importovanou“ inkluzi ve školství, skoncovat s financováním politických neziskovek, zrušit nefunkční pojistku naší „demokracie“ v podobě trafiky Senátu, změnit fungování polistopadové exekuční mafie.

Závěrem si dovoluji zaslat vzkaz pro současné mudrce z řad opozičních poslanců a senátorů. Přestaňte v současné nelehké situaci svými nenávislivými příspěvky šířit paniku a vnášet neklid do společnosti. Místo toho zavzpomínejte, kdo je zodpovědný nejen za rozkradení zásob Civilní obrany a co všechno jste za třicet let v naší zemi zničili a kam jste ji zavlekli.

Miroslav Kavij

Výročí „Velkého listopadového převratu“ se dělo za neskutečně ideologické masáže občanů všemi sdělovacími prostředky. Nejvíce se na ní podílela zglajchšaltovaná Česká televize, která odvykla celou řadu filmů, dokumentů a publicistických pořadů. Časopis TV Star ve sloupku s názvem Konec cenzury a podtitulkem Dva dny s trezorovými filmy uvedl: „Česká televize v této souvislosti také připomene konec cenzury, kdy se na plátně kin a televizních obrazovkách mohly objevit filmové a seriálové skvosty, na které se prášilo v trezorech mnohdy více než dvacet let.“

Mezi vyjmenovanými „trezorovými skvosty“ bylo i „Ucho“ o jehož umělecké úrovni vůbec nemá smysl mluvit. Samozřejmě nechyběli ani „Skřivánci na niti“ v nichž hrají tehdejší populární zpěváci a herci. Je zajímavé, že ti pak kupodivu vystupovali i v „normalizačních“ programech. Inu, asi se drželi přísloví - koho chleba jíš, toho píseň zpívej! Tohle přísloví se ostatně týká skoro všech dnešních umělců. Kdo z nich by se dnes odvážil odmítnout účast na štvanci proti neoblibeným politikům? V takovém případě by přece ty velmi slušné honoráře z nekonečných televizních seriálů samozřejmě plynuly do kapes méně zásadových kolegů. Ostatně tohle všechno jsme už zažili v letech 1968-1969. Tehdy ovšem byla na programu komunistická strana a Sovětský svaz, zatímco v současné době to jsou Babiš a Zeman. Pokud jde o tzv. KSČM, tak ta je těmto lidem úplně šumafuk, protože je to stejně, jako by tu žádná taková strana nebyla.

Vraťme se ale k tématu trezorových filmů. Strážci současné jediné pravdy se chvějí rozkoší, když mluví o tom, jak komunisté zakazovali některé filmy. Zároveň nějak pozapomněli, že od převratu v roce

1989 žádná z televizí ne-

uvedla filmy jako Anna proletářka, Vstanou noví bojovníci, Botostroj a další podobná díla! Redaktor Staru procítně napsal, že na filmové skvosty se v trezorech prášilo mnohdy více než dvacet let a přitom na ty z dob socialismu se v kapitalistických trezorech prášil už dokonce třicet! Jediné k čemu se dnešní vládcí odhodlali, bylo uvedení seriálu o majoru Zemanovi. Jeho tvůrci námět zřejmě zpracovali tak „obezřetně“ že dnes nevidí ani nejzřetnější nepřátelům komunistů. Ještě je třeba v zájmu korektnosti dodat, že dne 26. 10. 2019 uvedl kanál „CS Film/Horor Film“ snímek Rudá záře nad Kladnem. Jak to myslel člověk, který o tom, rozhodl, nevíme. Možná tento film považuje za horor a tak jej mezi ně zařadil. Pokud to je jinak, buď mu buh milostiv...

Když už hovoříme o televizích a filmech nebude na škodu si připomenout, jak byl kdysi zesměšňován Sovětský svaz hláškou: „Sovětské trpaslíci jsou ti největší.“ Přitom je to dnes úplně stejné, vždyť všechny naše televizní stanice zase lezou do řiti našim novým západním kamarádům. Pokud jste si ještě nevšimli, tak do této části těla spěchají i sportovní redakce, pro které je hokejová NHL a americká basketbalová NBA mnohdy důležitější, než jakékoli úspěchy našich sportovců.

Jan Souček

Před 90 lety, v říjnu 1929, začala panikou na newyorské burze globální ekonomická krize. Do konce roku panika šla daleko za New York Stock Exchange. Podniky se zastavily, miliony dělníků ztratily práci, došlo k bankrotu amerických společností a to nejen malých, ale i gigantů...

Do roku 1930 hospodářská krize zachvátila Evropu, Latinskou Ameriku, Asii a stala se světovou. Celosvětová krize pokračovala až do roku 1933. Americký národní důchod se z 87,8 miliardy dolarů v roce 1929 snížil na 40,2 miliardy dolarů v roce 1933. Více než 135 tisíc obchodních, průmyslových a finančních společností zkrachovalo. Během tří let krize zbankrotovala téměř polovina amerických bank.

Poté se pád zastavil, začala fáze stagnace. V jednotlivých zemích se vlády snažily vytáhnout své ekonomiky z této bažiny. Populárními se staly myšlenky anglického ekonomy Johna Keynesa, který obhajoval aktivní vládní zásahy do hospodářského života. Keynes viděl hlavní důvod krize v disproporcii mezi výrobou zboží a služeb na jedné straně a omezenou solventní poptávkou obyvatelstva na straně druhé. Před Keynesem popsal ekonomické krize a jejich příčiny Karel Marx v 60. letech 19. století v „Kapitálu“, který věřil, že tento rozpor je, v rámci kapitalistického výrobního způsobu, nepřekonatelný.

Keynes si to nemyslel, navrhl kompenzovat nedostatečnou solventní poptávku obyvatelstva, poptávkou státu, využitím státního rozpočtu na pořízení zboží a zadávání objednávek. Podle Keynesa byly vojenské objednávky a vojenské výdaje státu docela vhodné pro kompenzaci nedostatečné poptávky. V zájmu zvýšení vládních výdajů se anglický ekonom domníval, že je možné připustit, aby státní rozpočet byl deficitní, schodky byly kryty prostřednictvím vládních půjček a zvyšováním státního dluhu. To vše lze nalézt v Keynesově knize „Obecná teorie zaměstnanosti, úroků a peněz“ (1936).

Na Západě se pokusili použít Keynesovy recepty k překonání obtížné ekonomické situace. Nejkonzistentnější myšlenky anglického ekonomy uvedla do praxe americká vláda. Jejich praktická implementace začala po příchodu Franklina Roosevelta do Bílého domu v roce 1933 pomocí politiky „Nový úděl“ - „New Deal“, což změkčilo sociálněekonomickou situaci v zemi. Na úkor státních peněz byl realizován veřejný pracovní program (výstavba silnic, rekultiva-

ce půdy, kopání kanálů, zalesňování, další druhy pracovních činností, které nevyžadovaly zvláštní kvalifikaci pracovníků). Tento program dal milionům obyčejných Američanů zaměstnání a minimální živobytí, ale nemohl Ameriku vytáhnout ze stagnace. Vláda nemohla ani překonat chudobu.

KORONAVIRUS JAKO NÁHRADA SVĚTOVÉ VÁLKY

Úvahy o virovém ekonomickém cyklu

Američané připouštějí, že v letech krize a deprese ve Spojených státech zemřelo podle různých odhadů hladem 5 až 6 milionů lidí. V Evropě přetrvávala krize, populace žila v bídě.

Výjimkou byly pouze dvě země - SSSR a Německo. Sovětský svaz se ve třicátých letech dynamicky rozvíjel, vedl industrializaci a demonstroval celému světu výhody socialistického modelu ekonomiky. Německo, které zpočátku stagnovalo, spolu s dalšími západními zeměmi, poté, co se Hitler dostal k moci v roce 1933, se také začalo dynamicky rozvíjet; v zemi vznikl „ekonomický zázrak“, podporovaný penězi amerických a částečně anglických bankéřů, kteří připravovali Hitlera útoku na východ, proti Sovětskému svazu.

Keynesiánské metody nevytvořily zázrak. Všechny, tehdy dostupné ekonomické metody revitalizace ekonomiky, byly vyčerpány. Pro Západ to bylo obzvláště hrozné na pozadí vysoké ekonomické dynamiky SSSR - také kontrasty v ekonomické dynamice mezi Sovětským svazem a kapitalismem Západu by mohly vést ke konečnému vítězství socialismu na světě. To nevyhnutelně vedlo vládnoucí kruhy Západu k myšlence, že jedinou cestou ven z ekonomické stagnace, která se stala chronickou, by mohla být válka. Válka velká, světová.

Na příkladu první světové války si Spojené státy uvědomily, že globální ozbrojené konflikty by mohly radikálně změnit ekonomickou situaci země. V předvečer první světové války byly Spojené státy největším mezinárodním dlužníkem na světě, pokud šlo o dluhy soukromého sektoru ekonomiky; carské Rusko bylo na prvním místě ve státním dluhu. A na konci první světové války se Amerika stala největším čistým věřitelem, americký dolar se spolu s britskou librou proměnil ve světovou měnu.

USA, Anglie, Francie, Německo, Itálie, Japonsko a další přední kapitalistické země se začaly připravovat na druhou světovou

válku. Věřilo se, že válka odepíše všechny dluhy, nerovnováha v ekonomice zmizí, rychlý vývoj umožní rovnováhu národních ekonomik. Zadlužené země snily, že zvítězí, nebo dokonce zničí své věřitele. A věřitelské země snily, že ovládnou trhy, přírodní zdro-

je dlužníků a získají miliardy reparací od poražených. Uvnitř válčících zemí bylo na obvyklá pravidla tržní ekonomiky uvaleno moratorium, stát svou železnou rukou vyhladil nahromaděné disproporce (požadavky a závazky) odvolávaje se na válečné období. Válka je nejsilnějším argumentem pro to, aby stát obnovil železný řád v kapitalistické ekonomice nastolením diktatury. Keynesianismus toho není schopen. Druhá světová válka, která začala 1. září 1939, se stala prostředkem záchrany světového kapitalismu před nebezpečně zdouhavou stagnací.

Rychlý posun vpřed do 21. století.

V letech 2007-2009 svět prochází globální finanční a hospodářskou krizí. Tato krize nevedla k odstranění všech disproporcí nahromaděných v ekonomice. Po skončení akutní fáze recese, nastoupila v roce 2009 stagnace, za kterou mělo následovat zotavení. Na oživení se čekalo rok, další, třetí, ale očekávání nebyla splněna. Dnes je rok 2020, ale nedochází k žádnému zotavení.

Porovnání: ve třicátých letech trvala stagnace od roku 1933 do roku 1939, šest let. Dlouhodobé zahívání bylo přerušeno až válkou. Stagnace po krizi 2007-2009 trvá už 11 let. Znovu, nesnesitelný úpadek, téměř dvakrát delší. V jistém smyslu je pozice stagnujícího Západu ve 21. století lepší než ve 30. letech, protože již neexistuje SSSR s dynamicky se rozvíjející ekonomikou. Sovětský soupeř Západu zmizel, ale je tu Čína s nebývalým tempem ekonomického růstu. Hospodářskou dynamiku Číny za poslední tři desetiletí lze určitě nazvat fází růstu. Takový vzestup nebyl žádnou západní zemí zaznamenán v celé historii kapitalismu. Západ tedy musí něco udělat.

Myšlenka rozpoutat velkou válku a s její pomocí opět překonat zatracené rozpory kapitalistického výrobního způsobu se již nejednou dostala do mysli představitelů západních vládnoucích kruhů. Myšlenka je to velmi lákavá, ale zároveň smrtelně

nebezpečná. Koneckonců, první dvě světové války proběhly bez jaderných zbraní a jiných typů zbraní hromadného ničení (ZHN). Třetí světová válka bude nevyhnutelně vyžadovat použití zbraní hromadného ničení. Bylo třeba nahradit světovou válku, něčím, co by mohlo zázračně pomoci vyrovnat nerovnováhu kapitalistické ekonomiky, oživit ji a udržet status quo vládnoucí elity.

Alternativou horké války může být studená válka, kterou dnes raději nazývají hybridní. Zahrnuje použití finančních, obchodních, ekonomických, psychologických, informačních prostředků, kybernetických zbraní, zvláštních metod tajných služeb pro boj s nepřítelem, ale to vše nedává vládám moc přejít od tržních metod ekonomického řízení k velitelsko-administrativním příkazům. Ale pouze jejich využitím lze překonat disproporce, nahromaděné v ekonomice.

... A pak se objevil koronavirus.

Vlády začaly tuto hrozbu šířit a vytvářet ve společnosti atmosféru strachu. Pomocí strachu získají vlády neomezené pravomoci, začnou aktivně zasahovat do ekonomiky. Takové metody jsou v rozporu se zásadami „civilizovaného“ kapitalismu, ale jak se říká, příkazy administrativní diktatury nebudou věčné. Jakmile se nerovnováha v ekonomice vyrovná, vše se vrátí do normálu: znovu se vrátí tradiční metody řízení trhu, znovu se obnoví „civilizovaný“ kapitalismus, začne etapa zotavování, která se pak promění v ekonomický růst...

Odborníci říkají, že „stav nouze“ bude trvat až do konce letošního roku. Maximálně do poloviny příštího. „Virová válka“ bude bleskově rychlá a vítězná. Během této doby dojde k masivním bankrotům, dluhy a pohledávky za částky měřené v mnoha bilionech dolarů budou eliminovány na úkor boje s koronavirem. Bubliny na akciových, finančních, jakož i komoditních a realitních trzích prasknou a zmizí.

Kapitalizační korporací se ztratí mnoho bilionů dolarů. Ekonomika začne znovu „dýchat“, začne oživení, které se pak promění v dlouho očekávaný růst.

Poznamenávám: „virová válka“ nekončí, když lékařské statistiky ukáží výrazný pokles počtu infikovaných a mrtvých na koronavirové, ale až akcie na burzách poklesnou na dno. V tuto chvíli majitelé peněz odkoupí ihned bezcenné akcie a zahájí novou etapu kontroly globální ekonomiky.

Rozhodnutí ukončit „virovou válku“ neučiní epidemiologové, ale vlastníci peněz.

Pak začne ekonomický růst. Až skončí, ekonomika vstoupí do další recese a poté vládnoucí kruhy Západu znovu přijdou s nějakým druhem viru. A opět se bude opakovat hra s názvem „Boj proti pandemii“. Takový je v zásadě **nový systém hospodářských cyklů**. Lze ho právem nazvat **virální ekonomický cyklus**.

Majitelé peněz, kteří zorganizovali současnou pandemii, nepotřebují nekonečný hospodářský rozvoj. Stejně jako nepotřebují kapitalismus. Zajímá je konečný cíl - **moc nad světem**. Sní o vytvoření nového světového řádu, kde nebudou žádné národní státy, kde bude zřízena světová vláda. Tento řád již nebude mít nic společného s klasickým kapitalismem. Lze ho nazvat novým otrokářstvím nebo novým feudalismem.

Vypuknutí virové války odhalilo plány světové elity, **osvětlilo** její agentury, **odhalilo** mnoho **tajemství** jejich **podvrtných aktivit**. Pandemie snad přiměje miliony lidí na světě, aby přemýšleli o tom, o čem dříve neuvažovali a předpokládali, že **projekt nového světového řádu je fantazii hrstky konspiračních teoretiků**. Výsledkem bude (již se stává) **ochota** milionů lidí na celém světě **bojovat**. Ne, ne s koronavirem, ať se tím zabývají lékaři a další profesionálové, **ale s majiteli peněz**.

Profesor **Valentin Katasonov**, doktor ekonomických věd, předseda „**Ekonomické společnosti S. F. Šarapova**“ (Zdroj: Fondsk.ru; překlad: **Karel Kluz**)

Ad... „Někdo to rád horké“

„Some like it hot“ („Dialog“ číslo 349/2020)

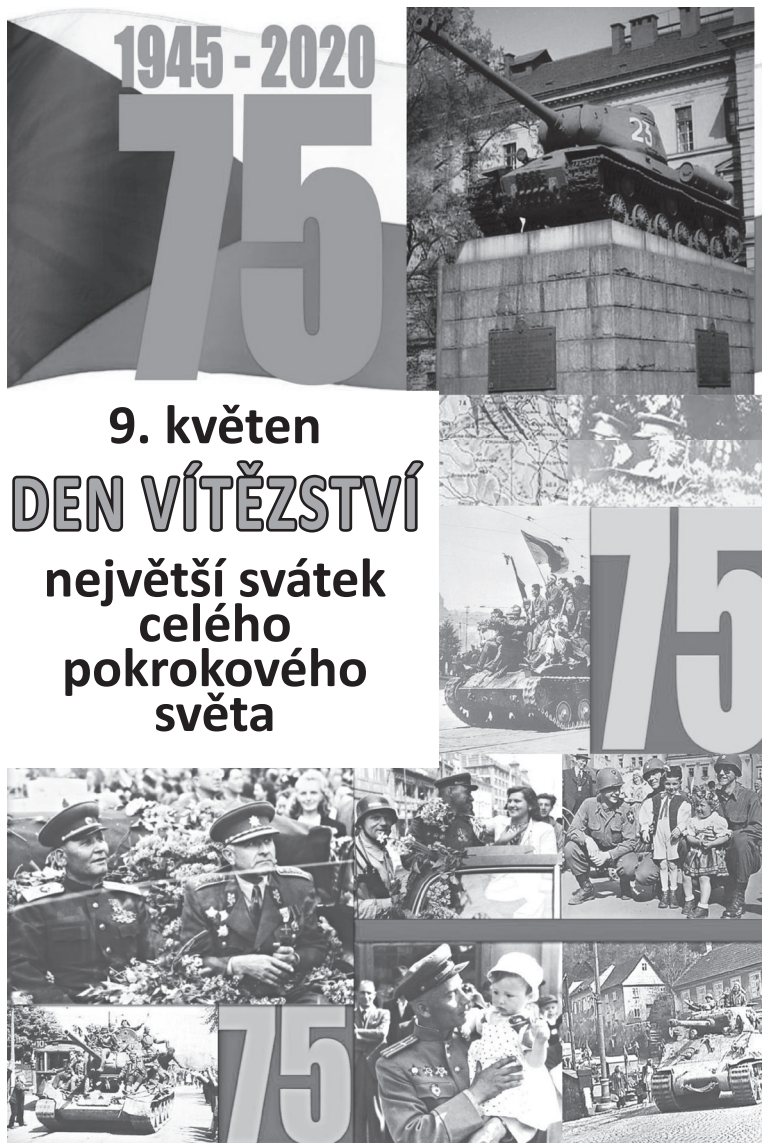
Paní Věra Klontza-Jaklová se dostala zcela „regulérně“ na dlouhodobou stáž do USA, aby nám po návratu sáhodlouze a se zaujetím vyprávěla na stránkách „Dialogu“ (sic!), jak se skvěle žije v „inkubátoru“ made in USA. Věřím jí, že se tam měla skvěle a vše, co chtěla vidět a viděla, bylo rovněž velkolepé.

Dočetli jsme se, jak jsou tam všichni šťastní, jak mají plné supermarketky zboží, spousta věcí zadarmo, městskou dopravu, muzea a galerie, jak požívají skvělé potraviny a jak většina mladých touží snad i po socialismu, pod vedením obamů a zcela jistě i vítězících sandersů, jak je o tom přesvědčena paní Věra Klontza-Jaklová. Nic na tom, že i za demokratů bohatly Spojené státy americké z válečných dobrodružství vedených pod praporem vývozu demokracie do zemí, kde o to nikdo nestál a kam je nikdo nezval. Dokonce i bez mandátu OSN. Nic na tom, že již historicky byly a jsou likvidovány režimy, které nezapadají do představ podle Pax Americana a to včetně vraždění jejich představitelů. Ať to byl guatemalský prezident Jacobo Árbenz, Patrice Lumumba, Martin Luther King a další novodobí v Libyi, Iráku, včetně statisíců civilních obyvatel. To paní Věře Klontza-Jaklové zřejmě příliš nevadí!

Ostatně přiznává se, že vše filtruje přes **svou omezenou znalost dialektického materialismu**. Je to znát. Právě dialektika by jí umožnila vidět věci v příčinných souvislostech! Zda to má „**ráda horké**“ paní Věra Klontza-Jaklová, nevím. Mně by to stačilo chladnější a realističtější. Papíru na to popsala až dost.

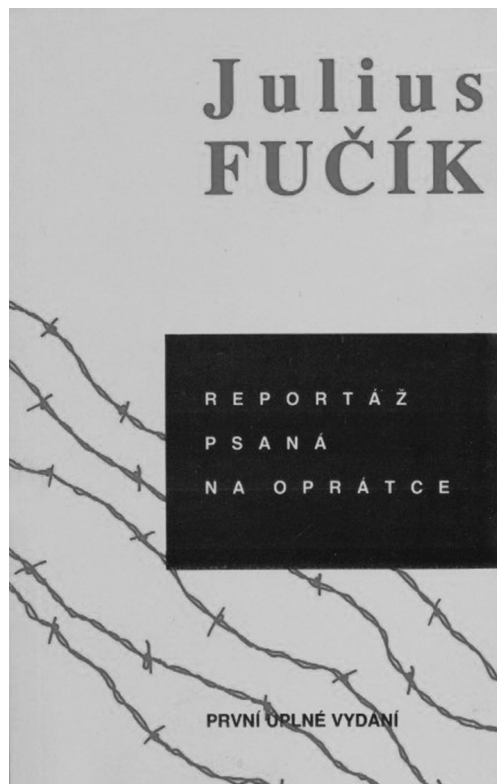
Otázka rovněž je, proč právě „Dialog“ tohle vyprávění publikoval a proč je paní Věra Klontza-Jaklová „Dialogu“ nabídlá? Pochybuji, že s tím souhlasil celý redakční kolektiv!

Jiří Tábořský

Po převratu, kdy všechno co bylo jen trochu červené, solidární, kolektivistické, veselé, úsměvné, přátelské až bratrské... bylo špatné, tak nejvíce zaplakala historická pravda. Z hrdinů se začali dělat zločinci a z vrahů hrdinové. Bůh se v tu chvíli buď zbláznil, nebo si vzal mateřskou dovolenou.

Statisíce „ukomunistů“ zahazovalo a ostentativně trhalo legitimace se srpem a kladivem, symbolem to pracujících celého světa vytvářejících celospolečensky potřebné hodnoty. Mezi nimi i řada předních umělců, vědců, řídicích pracovníků... A jak jsme se z jejich pozdějších přiznání dozvěděli – byli ve straně jen proto, aby ji mohli škodit zevnitř. Bezcharakternost našich knedlíkových národů se v tu dobu projevila v plné své kráse. Loď opouštěly i krysy, které v ústavou daných politických stranách spoluvládly čtyřicet let v této zemi v rámci Národní fronty. Nejvyšší představitelé se pro-

jevili jako křivopřísežníci, lháři a podvodníci... Všechno, co se v období budování nové poválečné společnosti vytvořilo – bylo špatné... Šílenství nahnědlých fanatiků dosahovalo stupně mentální retardace, kdy například navrhovali zasypat pražské metro, protože bylo vybudováno ještě před pučem a tak podobně. Jak říká klasik Karel Šys, byla to **Doba vymknuta z kloubů**.

Od dětství jsem chtěl najít pravdu. Jak říká mistr Jan Hus: „Hledej pravdu, slyš pravdu, uč se pravdě, miluj pravdu, prav pravdu, drž pravdu, braň pravdy až do smrti!“ Nejprve jako horlivý čtenář, později jako funkcionář pionýra, mládežnického hnutí i strany... až jsem se jako ideolog, lektor, pedagog... hledáním pravdy živil.

Ještě dávno před převratem, kdy se ještě lidé mohli a uměli smát, jsem přicházel s návrhy, jak propagandistickou a agitační práci s lidmi vylepšit. Jak známkové bítování mnohdy nepochopitelných pouček zaměnit za přirozenou touhou mladých po pravdě a uvědoměném poznávání.

Bohužel strach a hloupost po převratu i ve vedení komunistické strany vhodilo členskou základnu, ale i miliony nečlenů, normálních lidí do bažiny známé z Kachyňova Krále Šumavy. Nedošlo sice ke středověkým trestům jako v Rumunsku, ale v rámci zachování si vlastní kůže, byla celá plejáda dříve vyzdvihovalých představitelů pracujícího lidu zahrabána do stoky. Umělci se začali omlouvat, že hráli v Sequensových filmech. Šaškové ovládli Pražský hrad a poslancem se mohl stát jen ten, kdo nejvíce vykřikoval protikomunistická hesla. Političtí a hospodářští funkcionáři odstupujícího režimu se stěhovali do méně známých míst a nechali si narůst vous, funkcionářky začaly nosit barety, aby mohli jít vůbec nakoupit. Mnozí si sáhli i na život. Takové situace v mnohých

místech nastaly. Jen na vesnici, kde se přece jenom lidé znali lépe z konkrétní práce a vzájemné pomoci, měla antikomunistická nenávisť mírnější podobu. Odsednutí si v hospodě, prořezané pneumatiky, rozbité okno na výměnku...

Novodobí, správně instruovaní vládcí, rychle oprášili stará témata ze Svobodné Evropy a Hlasu Ameriky – jako že byl Fučík zrádce; že Gottwald nechal zavraždit Jana Masaryka; že Lidové milice střílí do lidí; že

a náročná zároveň. Nikoho jsem nezaměstnával. Vykořisťoval jsem jen svou rodinu, spolupracoval s levicovými písáčkami, korektorkami a grafiky na dohodu. Všechno jsme dělali, jak se říká – na koleně.

Osobnost novinářky Věry Pickové si zapamatovali všichni, co se s ní jen jednou setkali. Otevřená, náročná, přísná... přesvědčená komunistka – bojovnice uhlířské víry, třídně neoblomná, prověřená spolubojovníky v koncentračním táboře Ravensbrück. Nedávala ani moc šancí „cucákoví“ jako

JAK JSEM VYDAL REPORTÁŽ...

K 25. výročí vydání prvního úplného vydání Fučíkovy Reportáže psané na oprátce

vojska Varšavské smlouvy u nás jsou stejní okupanti jako nacisti; že jsme ublížili odsunem po válce chudákům Němcům v pohraničí... atd., apod.

Možná ne nejlepší politická rozhodnutí Gottwaldova vedení v padesátých letech, kdy je vykazováno 187 smrtelných odsudků, bylo nahrazeno špatným rozhodnutím Havlovým, kdy po jeho amnestii bylo zavražděno tisíce prostých občanů, a kriminalita stoupla o tisíc procent. Zločin se stal ve společnosti dokonce normou chválenou v televizi i rozhlasu.

Nezapomenu na slova mého táty, když řekl, že nejdůležitější je politická paměť (dnes s likvidací Benešových dekretů se to již po kolikáté znovu potvrdilo) a také řekl, že živí budou závidět mrtvým.

V situaci, kdy nenávisťná hysterie dosáhla vrcholu, zklamalo tuto zemi i torzo komunistů, když se na svém ustavujícím (1990) a následně Kladenském sjezdu zřeklo všech základních atributů, které z komunistické strany dělají stranu skutečně komunistickou. Zřeklo se samozřejmě i marxisticko-leninské ideologie a dialektického a historického materialismu jako metody poznání, kterou začalo nahrazovat voluntaristickými pokusy levého liberalismu v sociální politice a zcela propadlo v politickém boji o politickou moc. Začalo v naší zemi pomáhat udržovat kapitalismus v chátrání.

A tak jsem se v roce 1992 po kladenském sjezdu rozhodl při svém zaměstnání alespoň částečně nahradit systematickou ideologickou práci strany vydáváním literatury faktu. (Dnes to vychází tak, že jsem vlastně každý měsíc vydal jednu publikaci.) Vytvořil jsem Klub přátel levicové literatury, vydával knihy domácí i překlady ze zahraničí. Za tři z nich bylo se mnou vedeno i trestní stíhání za propagaci komunismu. Organizoval jsem besedy s autory a levicovými umělci po celé republice. Byl jsem u zrodu vlasteneckých organizací, jako byla Vděčnost, Výbor národní kultury, Slovanský výbor, Společnost Česko-kubánské přátelství, Společnost Julia Fučíka, Komunistický svaz mládeže a dokonce (to je jen tak pro zasmání) jsem na okrese zakládal i Levicový klub žen.

Bylo to právě v roce 1994, kdy přátel ze Společnosti Julia Fučíka – Josef Mašín, Zdeněk Hoření a Věra Picková, za mnou přišli s návrhem vydání „úplné“ Fučíkovy Reportáže jako protest proti lžím šířícím se jako mor po celé naší vlasti.

Do té doby jsem vydal teprve 16 různých nevelkých publikací. Ještě stále jsem se učil na počítači, textový editor byla 602, kterou si už dnes ani nikdo nepamatuje, a i technologie přípravu do tisku podobné publikace byla pro vydavatele amatéra obtížná

já na odpor či vlastní názor. Byl jsem s ní a Zdeňkem Gavalcem také u zrodu společnosti „Vděčnost“ a později jsem jí vydal pár knih, mimo jiné „Můj život s AZ“ vzpomínky Marie Zápotocké na svého muže, dělnického prezidenta Antonína Zápotockého.

Zdeňka Hořeního jsem znal před listopadovým pučem jen jako šéfredaktora Rudého práva a člena vedení strany. Osobně jsem se s ním setkal až později, ale vzešlo z toho přátelství na celý život. Rychle vyčetl, čeho jsem schopen a věnoval hodně úsilí mému formování v oblasti novinářské a vydavatelské. Projedli jsme spolu na besedách tisíce kilometrů a pod jeho redakčním vedením a také Honzy Hrobaře jsem vydal desítku unikátních vlasteneckých knih a překladů z ruštiny. (www.orego.cz)

Josefa Mašína jsem dříve neznal vůbec. Dokonce ani nevím, zda byl původem novinář či fotograf, ale určitě byl výborný písmomalíř. Když nám v Říčanech poničili – „skutečnou demokracii budující“ – vandalové pomník Rudoarmějce a sedm náhrobků pohřbených sovětských vojáků z května 1945, tak nám opravil zlatým písmem všechny nápisy na náhrobcích i rudé hvězdy. Akorát mu za to Maruška (vyložená v roce 1968 členka strany), která se celý život starala a dodnes stará o památníčky padlých rudoarmějců široko daleko (!) přinesla galášovou polívku a v termosce horký čaj... Tak tenhle Pepík Mašín mi vyprávěl, jak po válce nechala Gusta Fučíková zalít do vodního skla všechny dostupné svitky Julkovy Reportáže a on že je nafotil. Na otázku proč nebyla Reportáž vydávána od počátku v úplném znění, mě vysvětlil, že Gusta Fučíková to

chtěla, ale lidé kolem Václava Kopeckého a Zdeňka Nejedlého byli vzhledem k poválečné době opatrnější. V knize profesora Janečka se v té souvislosti mluví o Václavu Davidovi a Vilému Kúnovi. Připravil a zajistil mě mnoho fotografií, které jsem z jeho archivu později využil. S Josefem Mašínem jsem po majetkovém převratu spolupracoval i v redakci měsíčníku „Dialog“, kterou tehdy řídil profesor I. Hrůza.

A tak slovo dalo slovo. Jedno rychlé setkání bez zbytečných kliček s odhodláním co nejdříve vydat úplné vydání... Následovala energické rozdělení úkolů. Podklady, přepisy a korektury zajišťoval Josef Mašín přímo z fotografií. Jen ten, kdo viděl faksimile svitku na fotografiích, uzná, jak obtížné prepisování (s vybavením, které jsme tehdy měli) vlastně ve skutečnosti bylo. Jazykové úpravy původního textu nebyly přípustné, ale i to, spolu se spěchem mohlo být nakonec příčinou, že se chyby v prvním úplném vydání nakonec vyskytly. Nikoliv, ale v textech, které byly zveřejněny vůbec historicky, v našem vydání, poprvé. Ani to však nakladatele neomlouvá!

Já, se Zdeňkem Hořením, jsme sháněli finanční prostředky, aby publikace vyšla v co největším nákladu. (Nakonec to bylo deset tisíc kusů. Část je dodnes v nabídce www.orego.cz a nakladatelství je rozdává i při různých soutěžích žákům a studentům).

Připravil jsem tři grafické návrhy obálky, ale zvítězil upravený „pseudoplagiát“ úplně první obálky z roku 1945 navržené významným pokrokovým malířem a grafikem Františkem Muzikou.

Vzhledem k nedostatku času, rychlosti vydání a co nejdostupnější cenové relaci publikace, byla nakonec vybrána tiskárna na severu Čech.

(Tady malá zajímavost z jiného soudku. Když jsem v Litvínově u kávy dojednával u jednoho

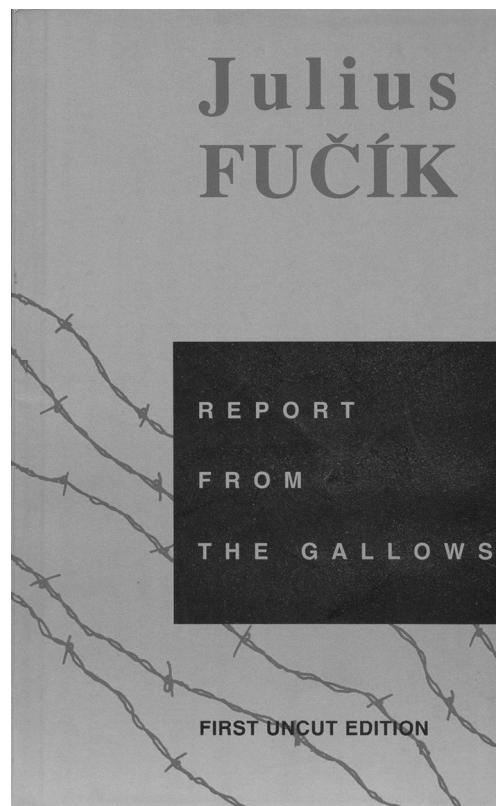
spolupracujícího člověka vydání Reportáže, tak přišel jeho soused. Na tom není nic podivného, sousedi občas chodí... až na to, že to nebyl nikdo jiný než Ivan Hlinka bývalý slavný hokejista, v té době trenér v Itálii a pozdější trenér našich zlatých z Nagana.)

Od zámyslu Fučíkovy Reportáže vydat až do první expedice mezi lidi uplynulo podle mých záznamů celkem 17 dnů.

Radost z vydání Reportáže i odvaha kolektivu „fučíkovců“ knihou bojovat proti lžím, které se šíří nakonec dodnes, trochu zkalila kritika na několik nepřesností v přepisu.

(Nakonec i autoři doprovodných textů v Reportáži... vydané o 14 let později jako faksimile v Ottově nakladatelství přiznávají, obtížnost rozlišitelnosti písma zejména znaků „é“ a „í“ a také, že čitelnost zejména obyčejné tužky byla občas problematická.)

Nedlouho poté jsem spolupracoval se zmiňovanou Věrou Pickovou na úplném vydání v němčině. Pro mládežnické a studentské hnutí světa jsem vydal (za pomoci v Čechách žijícího profesora anglické literatury a angličtiny z Londýna Kenetha Thomase Biggse) úplné vydání v jazyce anglickém. Jen do samotné Velké Británie v té době odešlo přes tři sta výtisků. Posílal jsem je i do Austrálie, Kanady a Spojených států. Většinu nákladu však rozdali naši komsomolci na světových festivalech studentstva a mládeže po celém světě. V té době také vyšla publikace mých přátel - spisovatele Viktora Andrijanova, poprevratového šéfredaktora ruské Tribuny a známého novináře a publicisty Dr. Zdeňka Hrabici – **Lidé z reportáže** v ruštině.

Nakonec se mi povedlo, ve spolupráci s Dr. Mánkovou a velkým přítelem českého a slovenského lidu, diplomatem, spisovatelem, básníkem a tehdejším velvyslancem Kubánské republiky v Praze Davidem Pauloviche Escalonou (mimořádným předsedou vlády Spojených států Baracka Obamy a jeho ženy při jejich oficiální návštěvě Kuby) vydat úplné vydání Reportáže také v jazyce španělském.

(Pokračování na s. 7)

(Dokončení ze s. 6)

Pro nemalý zájem jsem nakonec předal všem zastupitelským úřadům španělsky mluvících zemí v České republice kompletně připravený digitální podklad na CD nosičích pro okamžité vydání ve svých zemích. Zajímavou reakcí na tuto publikaci pak bylo sdělení ministryně Venezuely při návštěvě Prahy, že rozjždí se souhlasem tehdejšího prezidenta Hugo Cháveze při svých návštěvách po Latinské Americe všude akce na oživení a připomenutí hrdinství osobnosti Julia Fučíka v očích mladé generace.

(Jen malá poznámka. Pro Kubánce jsem vydal ve španělštině několik českých publikací, jako například Vančurovo Rozmarinové léto s předmluvou režiséra Jiřího Menzela a fotografiemi z jeho filmu, ale také původní práci kubánského historika a novináře Baldomera Alvarez Riose Julius Fučík k 100. výročí narození našeho národního hrdiny se zajímavými fotografiemi Karla Mevalda, například setkání Fidela Castra s Gustou Fučíkovou v roce 1972.)

Bylo těsně po nejstrašnější světové válce. Svět se vypořádával s pozůstatky hrůz a zvrstev páchaných především na slovanských národech. Plné ruce měly soudy, konference, měny, průmyslové podniky, potravinářský průmysl... Všechno v té době bylo důležitější než umění. Světoví umělci se teprve začali učit, jak se z novou situací

vypořádat v duševní potravě nastupujících a divadelních kroužků na školách generací. Snaží se to měli naši čeští pokro-

koví básníci, jejichž břitké, ale jasné verše dodnes znějí při pietních aktech u památníků obětí nacismu. Záhy přicházejí na svět knihy, hry, filmy našich i sovětských umělců přibližující prožité období s odkazem pro generace příští. Nezapustitelnou roli v té době sehrávají právě takové publikace, jako jsou Reportáž psaná na oprátce, Příběh opravdového člověka, Někdo barikáda, Vyšší princip a mnohé další vytvářející nejen obrazy hrdinů, ale i lepšího a šťastnějšího života v míru.

Počátkem padesátých let vzniká

na podporu sjednocování mládežnického hnutí vzdělávací impuls – tzv. Fučíkův od-

znak, který postupně z přesně daných prací videl přešel do čtenářských, recitačních

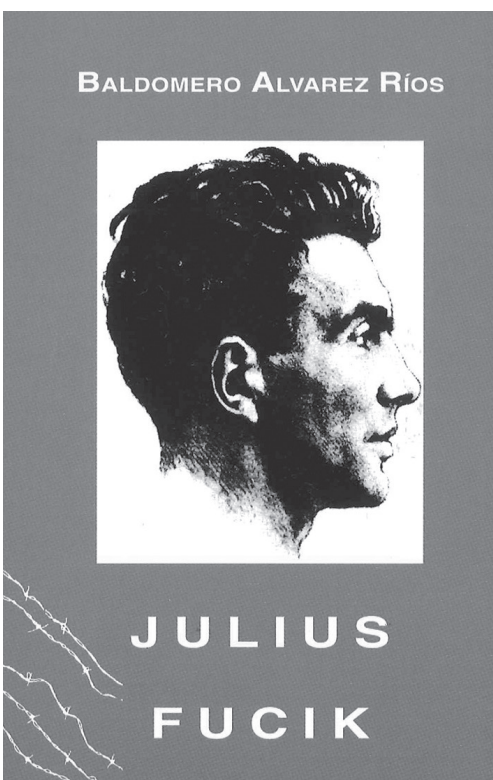
a divadelních kroužků na školách a při místních knihovnách. Lze říci,

že i Fučíkova Reportáž..., a další díla - Jiráskova, Nerudova, Němcovova, Řezáčova, Mňačka, Kohnouta, Kundery - pomohly k neobvyklé vlně zájmu o knihy a knižní produkci. Byl jsem hrdý na to, že oba moji starší bráchové tento Fučíkův odznak měli. Z Reportáže dokonce uměli paměti citovat i celé odstavce.

Díla klasiků české literatury v poválečném období mě přivedli k úctě ke knihám a potvrzení pravdivosti slov Mistra Jana, že „...v knihách je pravda“.

Fučík, stejně jako mnozí další, to svými životy a díly jen potvrdil. I to mohl být impuls pro mou vydavatelskou činnost v pozdějším věku.

V té jsem nejen vydal přes tři stovky publikací, ale připravil i řadu brožurek, zpravo-

dajů, kalendářů, sešitů a publikací i pro Společnost Julia Fučíka. V nemalém nákladu jsem pro Společnost Julia Fučíka vydal i drobnou, ale mimořádnou práci Fučíkovu „Božena Němcová bojující“.

Nikdo, kdo nezažil hrůzy nacistických věznic a koncentračních táborů, nemá právo snižovat vypovídající hodnotu života národního hrdiny Julia Fučíka a jeho dílo. Jeho touha po pravdě a spravedlnosti je pro nás příkladná dodnes, i když takovou odvalu jako měl on, nemáme. Mám občas hrůzostrašnou obavu, že v případě podobné zruďnosti světového imperialismu jako byla druhá světová válka... už nebudeme mít ani čas se znovu z odkazu Julia Fučíka a jeho Reportáže poučit!

Myslím, že nad osobností tohoto novináře, komunisty, revolucionáře nikdy slunce nezapadne i když budou hlupáci u nás na čertech jezdit. A že jich nemáme málo...

Naštěstí osobnosti, jakou byl a je český národní hrdina Julius Fučík nepatří jen nám, ale celému světu a ten má lepší paměť než potomci (nebo snad pitomci) Učitele národů. Lidé, bděte!

Milan Havlíček

Všichni si jistě pamatujeme na slavnou scénu z filmu Titanic, kdy před potopením lodi, na palubě ještě vyhrává lodní kapela. Reminiscence na tuto smutnou událost, vyvolává článek Jaroslava Kojzara, „Odmítám podpásové útoky“.

V době, kdy se potápí nejen loď zvaná Haló noviny, ale i celá partaj, přichází s odsouzením nějakého „pamfletu“. Prý obdržel jakési zlovolné psaní, v němž „kdosi“ kritizuje vedení KSČM a dokonce volá po personálních změnách. To si opravdu dovolil moc, protože jak je dobře známo, ve straně, která si říká komunistická, se změny nekonají. Na chudý lid přece musí být přísnost. To by tak hrálo, aby se každý obejda pouštěl do kritizování neodvolatelných.

Kojzara se nejvíce dotkla kritika obsahu Haló novin. Bodejť by ne, však všichni dobře víme proč. Nařiká nad slovy autora „zlovolného pamfletu“, že se Haló noviny nedají číst a hned vynáší trumf. Zeptal se prý několika starších členů a sympatizantů strany na jejich názor a uslyšel, že bez Haló novin takových jaké jsou, nikdo z nich nemůže být. A to ještě není všechno. Haló noviny jim snad dokonce nahrazují lékaře, protože prý dokonce řekli, že je „drží při životě“ (sic!). Zbývá ovšem otázka, kterých a jakých „starších členů a sympatizantů“ se zeptal? Je totiž nasnadě obava, že to jsou možná ti, kterým se v kritickém srpnovém týdnu roku 1968 stejně tak zamlouvalo „ilegální“ Rudé právo.

Naopak je jisté, že jiní členové strany, sympatizanti a i ti, co z ní raději odešli, po přečtení Haló novin málem dostávají infarkt. Jejich obsah (až na nepatrné výjimky) totiž nemá se skutečným komunistickým tiskem nic společného. Jaroslav Kojzar by si také neměl fandit, že ho „kdosi“ ve zmíněném „pamfletu“ pochválil. Za pokleslý obsah Haló novin totiž nese stejnou vinu, jako celé jejich podané vedení.

K pobavení slouží i slova Jaroslava Kojzara, že Haló noviny jsou kritické „k mnoha jevům současnosti“. Pozorný čtenář Haló novin se tomu musí s chutí zasmát, protože dobře ví, že i takoví kapitalisté jako Babiš či Soukup jsou kritičtější vůči „mnoha jevům současnosti“

než tzv. levicový deník. Vždyť Haló noviny se vyhýbají všemu, co by mohlo vadit jejich chleboďárcům v čele strany. Inu, proč by je mělo pálit dobré bydlo? Je přece snadnější otisknout jakoukoli hovadinu, než kritizovat stranické vedení nebo dokonce píchat do vosího hnízda „mnoha jevů současnosti“.

Nejzávažnější a zároveň i nejsmutnější je sledovat obsah „Českého levicového deníku“ po různých důležitých událostech, jakými jsou kupříkladu sjezdy či volby. I nej-

méně pozorný čtenář si totiž musí povšimnout, že po každé porážce (a že jich už bylo) se začnou objevovat články, budící podezření, že byli „někým“ objednané. Najdeme je nejen v Haló novinách, ale i ve značně pohublé následovnici někdejší skutečné „Naší pravdy“. Vyvolení okresní funkcionáři a další lidé, kterým se v Haló novinách dává největší slovo, začínou jako o závod tvrdit, že za volební porážky nemůže vedení strany. Někteří dokonce varují, aby se do kritiky vedení nikdo nepouštěl, protože nebyť jejich vystoupení ve sdělovacích prostředcích, bylo by prý ještě hůř. Ostatně, čemu se divit? Slova Vojtěcha Filipa po prohraných volbách, že by jeho odchod z funkce vyvolal chaos, více než výmluvně svědčí o poměrech, které v této straně panují...

Když už je řeč o okresních funkcionářích, neuškodí poznamenat, že někteří z nich už nyní, tedy poměrně daleko do konání sjezdu, pějí ódy na Vojtěcha Filipa a znovu ho doporučují za předsedu. Proto je za dané situace ve straně zbytečné doufat v jakékoli změny. Sjezd by se vlastně ani nemusel konat, protože už je předem rozhodnuto. Většina současných funkcionářů své posty udrží, a přitom bude (dost možná marně) doufat, že to pro ně stejně dobře dopadne i v parlamentních volbách. Jen málokdo z nich by přece chtěl ztratit tak výnosné místo.

Někdo by mohl namítnout, že z těchto řádků číší pesimismus a kapitulantství. Je to však jen střízlivý odhad současné situace ve straně. Mnoho starých komunistů se už této doby nedočkalo, hlasy těch zbývajících jsou oslyšeny a ostatní, než by dělali současnému oportunistickému vedení stafáž, z partaje raději odešli. Ve straně je řada lidí, kteří neprošli potřebnou „zakalkou“ a mnoho z nich (díky oportunistickému vedení) nemá o učení marxismu-leninismu ani páru. Nemá smysl se na tomto místě pouštět do dalekosáhlých rozborů. Je totiž možné, že už tak učinili mnohem důkladněji autoři „pamfletu“. Škoda, že ho Haló noviny neotiskly, abychom mohli posoudit jeho „zlovolnost“. Proto nám do budoucna nezbyvá nic jiného, než usilovat o naplnění slov V. I. Lenina z roku 1912, kdy v dopise Gorkému napsal: „Konečně se podařilo, přes likvidátorskou pakáž, obrodit stranu a její ústřední výbor“.

Nyní se podívejme na „dobré a zasvěcené“ komentáře kolegů, jak to říká J. Kojzar, ve svém článku, „Odmítám podpásové útoky“. Nejlépe bude, když za všechny ocitujeme nejčastějšího „komentátora“, Haló novin, předsedu OV KSČM Kutná Hora, Jana Klána, který dne

11. 10. 2018 mj. napsal: „To neznamena, že se budeme neustále vracet do minulosti a vyvolávat duchy nostalgické normalizace. Kupříkladu v Praze těžko uspějeme s logem, které se tváří, jako, kdyby se jednalo o retro „a la“ 50. léta s pěticípou hvězdou v rudé šipce. To je spíš na zasmání a poklepání na čelo (podotýkám, že tohle nemám ze své hlavy, ale od lidí, kteří reklamu viděli). A pokračuje: „...nedráždit dobou minulou, která už se stejně nevrátí...“

Tak, to je příklad jednoho z mnoha „dobrých a zasvěcených“ komentářů zmíněných kolegů Jaroslava Kojzara. Co na to říct? Jen asi tolik: „Jak je možné, že tohle může dělat předsedu OV KSČM?“ Nicméně z toho vyplývá, proč se oportunisté mohou tolik let držet

ve vysokých funkcích.

Jaroslav Kojzar ke kritice obsahu Haló novin ve zmíněném „pamfletu“ říká, že „něco vzít a předělat aniž víme, co chceme, se rovná dýce v zádech“. Aby autor tohoto článku, nemohl být obviněn z téhož, předkládá konkrétní řešení. Nebude to ani tak složité. Je třeba zrušit vydávání deníku, který v podstatě nepřináší nic jiného, než co čtenáři již viděli a slyšeli v televizi. Celostránkové klády o návštěvách cizích zemí, různé zajímavosti a sport si čtenář může najít v jiných tiskovinách. Místo deníku je třeba zavést týdeník (typu **Tribuny**), který bude komentovat „jevy současnosti“, ale na rozdíl od Haló novin fundovaně. Především se ovšem musí stát vyhraněným komunistickým a sloužit spojení strany s lidmi práce. Dále by měl formovat třídní uvědomění, organizovat a vychovávat, burcovat k činu. Zároveň bude nutné zavést to, čeho se dosavadní Haló noviny tak bojí. A sice rubriku, ve které se čtenáři budou po vzoru někdejších dělnických dopisovatelů vyjadřovat k otázkám, které je zajímají.

Tímto opatřením se ušetří finanční prostředky, které tak bude možné přednostně použít na vydávání materiálů, sloužících stranickému vzdělávání. Tento úkol bude plnit Nakladatelství a vydavatelství **Futura**. Rozhodně to bude pro stranu cennější, než vydávání knih kamarádčků.

Poznámka: Ještě než jsem stačil odeslat tento příspěvek, potvrdila se moje slova o tom, že při každé události, která může ohrozit někoho z vyvolených, se okamžitě najdou pohotová obhájci. Jakýsi Milan Špás se totiž téměř okamžitě postavil za stanovisko Jaroslava Kojzara k „pamfletu“. Jak se vždy v těchto případech děje, hlavně obhajuje oportunistické vedení KSČM, když mj. říká: „Nechci vnucovat svůj názor na to, proč KSČM ztratila své postavení... Návrat je možný jen aktivní prací nás všech. Musíme začít sami u sebe a ne hledat příčiny, jen ve vyšších funkcionářích... Přes pokles preferencí jsme za posledních třicet let dosáhli nejvíce, čeho jsme dosáhnout mohli (sic!).“

Slova Milana Špáse mi připomněla jednu stranickou schůzi v roce 1968, kdy si několik z nás dovolilo kritizovat Dubčeka a jeho kumpány a sklídili zato káravé pohledy a kroucení hlavou některých členů. Jeden soudruh, který už, žel, mezi námi není, o takových lidech řekl: „Připadá mi, že takoví lidé jdou, jdou, nesou prapor a vůbec si nevšimli, že jim ho někdo vyměnil.“

Jan Souček

JAKO NA TITANIKU

Počet úmrtí v USA je dnes asi 5 000 a to při rostoucí celonárodní zlobě na Trumpovou administrativu, která selhává v poskytování základního zdravotnického vybavení pro lékaře a sestry bojující s pandemií COVID-19, aby zachránili životy pacientů, nemluvě již o jejich vlastních.

Mezi dělníky „Amazonu“, „Whole Foods“ a „Instacart“, které dodávají základní potřeby americké populaci a pracující v nebezpečných podmínkách, docházelo k divokým stávkám proti naprosto anarchickému, soukromě provozovanému systému, který omezuje přežití každého muže a ženy. Mají se prý starat sami o sebe. K dalším protestům mezi zaměstnanci průmyslu a zdravotnictví dochází i v jiných částech země, protože lidová hněv vůči nekompetentnímu a lhotejnému přístupu americké vlády ke krizi, která ohrožuje životy milionů lidí, se neustále stupňuje.

Právě za této situace zahájil americký prezident ve středu 1. dubna denní tiskové prohlášení o koronavirové krizi oznámením, že vysílá válečné lodě amerického námořnictva do jihoamerických vod, kvůli předpokládané eskalaci války se „smrtící metlou omamných látek“. Tvrdil - bez důkazů - že drogové kartely se pokoušejí využít smrtící pandemii k dalším ziskům.

„Nasazujeme další torpédooborce, bojové lodě, letouny a vrtulníky, čluny pobřežní stráže a průzkumné letectvo, což zdvojnásobuje naše bojové možnosti v oblasti...“, prohlásil Trump.

Ministr obrany USA Mark Esper a předseda Sboru náčelníků štábů generál Mark Milley byli přivedeni na pódium Bílého domu, aby bylo zdůrazněno, že vojenská eskalace na jižní polokouli je zaměřena především proti Venezuele, které zahrnuje nasazení zvláštních sil.

„Zkorumpování politici, stejně jako nelegitimní Madurův režim ve Venezuele, se spoléhají na zisky plynoucí z prodeje omamných látek, k udržení své diktatury...“, řekl Esper.

Je to úplně šílené. Množství narkotik procházejících Venezuelou je velmi nízké ve srovnání s množství, které dodávají na největší trh s narkotiky na světě v USA, američtí spojenci jakými jsou Kolumbie a Honduras.

Koncentrace vojenského námořnictva Spojených států následuje po obvinění prezidenta Madura, které se nezakládá na žádných důkazech, ministerstvem spravedlnosti USA z minulého týdne - o obchodování s drogami a o praní špinavých peněz. Vypsání odměny 15 milionů dolarů za zabítí „psance“ prezidenta Madura se naplnil sen amerického imperialismu o „divokém západě“.

Americký imperialismus udržuje režim „maximálního tlaku“ ekonomických sankcí proti Venezuele, který je rovná válečnému stavu, dusí ekonomiku země tím, že blokuje vývoz ropy a brání dovozu životně potřebných léků a potravin. Tento postup se jen zintenzivnil od vypuknutí pandemie COVID-19, kterou Washington považuje za vítaného spojence ve své kampani za sražení venezuelské

populace na koleně, aby mohl v nejbohatší ropné zemi na planetě nainstalovat americký loutkový režim.

Těsně před tím, než Trump zahájil svou střeďeční tiskovou konferenci, použil svůj účet Twitter k dalším válečným hrozbám a prohlásil: „Írán, nebo jeho spojenci podle našich informací plánují tajný útok na americké jednotky v Íráku. Pokud k tomu dojde, zaplatí Írán velmi vysokou cenu!“

Washington hrozí válkou

Uprostřed rostoucího hněvu na zločinnou reakci USA, vyvolanou přístupy ke krizi COVID-19

Stejně jako proti Venezuele, Washington neustále rozšiřoval ochromující hospodářské sankce vůči Íránu, který čelí jedné z nejvyšších úmrtností na COVID-19 na světě. Trumpova administrativa cynicky prohlašuje, že léky a zdravotnické potřeby nejsou sankcionovány. Při tom zařazení „Íránské centrální banky“ na „černou listinu“ brání Teheránu v nákupu jakéhokoli zboží na světovém trhu.

Pentagon mezitím dislokoval v Íráku baterie protiletadlových řízených střel „Patriot“ jako odpověď, iráckému parlamentu, který požadoval okamžité a úplné stažení tisíců příslušníků amerických jednotek, které v zemi představují okupační síly. Bagdád se obává, že rakety budou použity k přípravě americké války proti Íránu, v níž se válčičtím stane již tak zpuštěný Írák, který také čelí narůstajícím případům koronaviru.

Trump se v posledních týdnech opakovaně označoval za „válečného prezidenta“ kvůli údajné válce proti koronaviru. Kdyby to byla válka a Trump byl generálem, byl by nyní odsouzen válečným soudem jako zrádce. Přestože je schopen vysílat válečné lodě proti Venezuele a rakety proti Íránu, nemůže (nebo nechce) opatřit masky, pláště a rukavice k ochraně zdravotnických pracovníků, nemluvě o ventilátorech, které mají zabránit smrti těch, kteří byli zasaženi COVID-19.

Americká administrativa chce eskalaci vojenských hrozeb proti Venezuele a Íránu kamuflovat své selhání v boji s koronavirem. Jde o výraz zoufalství a hysterie. Tato bezohledná jednání, která nejsou zdaleka nějakým velkolepým plánem chránit americké obyvatelstvo vyvoláním vlastenecké válečné horečky, jsou příznakem extrémní krize a nestability vládnoucího režimu. Co by za současných podmínek svedla americká válka proti Íránu nebo Venezuele? Mohla by posloužit pouze další diskreditaci amerického kapitalismu, který je stále více vnímán jako hrubé selhání, protože světová populace zírá zděšeně na oběti COVID-19 stojící ve frontách před nemocnicemi a na mrtvolky naložené vysokozdvíhacími vozíky na chladičích kamiony. Rozpoutání válečného násilí proti kterékoli zemi by pomohlo pouze rozšíření masivního lidského utrpení, vzniku nových proudů válečných uprchlíků a dalšímu šíření pandemie.

Dokonce i v americké armádě existuje značný nesouhlas s válečnými hrozbami. V okamžiku kdy jsou válečné lodě odesílány do Jižní Ameriky, byla jaderná letadlová loď „USS Theodore Ro-

sevelt“, symbol americké vojenské síly, ochromena koronavirem. Na plavidle bylo infikováno sto námořníků z jeho posádky, složené z více než čtyř tisíc námořníků. Když její velitel žádal, aby posádka ohrožená chorobou mohla vystoupit na břeh a zdůvodnil to tím, že nemusí umírat, protože USA nejsou ve válce, byl odmítnut a zproštěn funkce. Ukázalo se, že Trumpova administrativa je k jejich životům stejně lhotejná jako k životům Venezuelanů a Íránců, na které se zaměřuje její agrese.

Ve středu 1. dubna následovalo, po zveřejnění zprávy OSN, v níž se uvádí, že krize COVID-19 představuje největší výzvu pro lidstvo od druhé světové války, která si vyžádala životy přes 70 milionů lidí, divoké odmítnutí z Bílého domu: „OSN varovala před 'noční můrou' - nemocí, která se šíří jako požár na globálním jihu, s miliony úmrtí a perspektivou opětovného výskytu nemoci tam, kde byla dříve potlačena.“

Ve volání po celosvětové „solidaritě“ a mezinárodní spolupráci - v době eskalace protekcionismu, obchodní války a xenofobie prosazovaných kapitalistickými vládami po celém světě, požaduje OSN, aby všechny vlády ukončily sankce, přistoupily na globální příměří a odložily své zbraně, protože je potřeba vést větší bitvy proti COVID-19, společnému nepříteli, který nyní ohrožuje celé lidstvo.

Střeďeční tisková konference Bílého domu jasně ukazuje, že to existující kapitalistický řád považuje za pouhé žvásty. Na „společného nepřítel“ pohlížejí pouze jako na další zbraň pro vedení války za své geostrategické zájmy a loupení trhů a zdrojů.

Ve zprávě OSN se rovněž uvádí: „Pandemie COVID-19 je rozhodujícím okamžikem v moderní společnosti a historie bude posuzovat účinnost naší reakce nikoli podle akcí jednotlivých vládních aktérů přijatých izolovaně, ale podle toho, do jakého stupně bude odpověď koordinována globálně, napříč všemi sektory ve prospěch naší lidské rodiny.“

Skutečně jde o určující pohyb, ale rozsudek nebude ponechán na historii. Pracující a utlačovaní lidé na celé planetě jsou svědky zločinnosti kapitalistického světového řádu, zvláště zjevnou v okamžiku boje proti globální pandemii a zdůrazněnou lhotejností k masovému obětem lidských životů. Vědomí lidu prochází hlubokou transformací. Kapitalismus se projevuje jako ekonomický, sociálně a morálně bankrotující systém. Akty hromadného odporu se šíří po celé planetě, od pracovníků call center v Brazílii po řidiče sanitky v Indii.

Pouze dělnická třída, prostřednictvím mezinárodně sjednoceného boje za světový socialismus, může poskytnout alternativu ohroženému ničení lidstva!

Bill Van Auken,
WSWS, 2. dubna 2020;
překlad Karel Kluz

(Bill Van Auken, nar. 1950 je americký politik a aktivista Strany socialistické rovnosti. V roce 2004 byl kandidátem v amerických prezidentských volbách. Je reportérem na plný úvazek pro web World Socialist Web Site a sídlí v New Yorku.)

U SOCHY KONĚVA

(Z vystoupení př. komise mládeže ÚV KSČM u památníku Koněva.)

Nacistický vyhlazovací tábor Auschwitz, jehož osvobození Rudou armádou si dnes připomínáme, byl právem nazýván továrnou na smrt. Bylo to místo, které odhalilo tu nejtemnější stránku lidské povahy a ukázalo, jaká zvěrstva je člověk člověku plánovaně schopen udělat, a to v masovém měřítku. Bylo to místo, kde i otrlí zabijáci z řad SS ztráceli rozum. Místo, kde se zaživa upalovali novorozenci. Místo, kde se devianti skrývali do bílých pláští, aby mohli ukájet své sadistické choutky ve jménu pseudomedicíny. Místo, kde zemřely statisíce lidí. Bylo to ale také místo neuvěřitelného hrdinství, mezilidské solidarity, odhodlání, vůle po životě.

Auschwitz, jehož osvobození se stalo symbolickou připomínkou obětí vyhlazovací politiky nacistického Německa, však nebyl jediným takovým peklem na zemi. Mnoho životů bylo zmařeno i v protektorátu Böhmen und Mähren, kde nacisté v městě Terezín zřídili tzv. židovské ghetto a policejní věznic gestapa. Nelze nezapomenout, že jen pár dní před koncem války, 2. května 1945 bylo právě v malé pevnosti Terezín popraveno přes 50 mladých lidí, většina z komunistické odbojové organizace Předvoj. Nacisté až do konce válečných dnů naplňovali poslední rozkaz svého již mrtvého vůdce, nechávat za sebou při ústupu jen spálenou zemi.

Tato tragická událost konce války však pomalu upadá do zapomnění. Stejně jako hrdinství dalších komunistů, kteří i po transportu do koncentračního tábora nezištně riskovali vlastní život pro naši budoucnost. Patří to doslovně v případě Antonína Kaliny, který v koncentračním táboře Buchenwald zachránil přes 900 dětí. Český sir Nicolas Winton, chtělo by se říct. Postava na hollywoodský bestseller. Skromného Antonína Kalinu, jehož hrdinství bylo odhaleno až na sklonku jeho života, však připomíná jen pamětní deska v budově ÚV KSČM a na jeho rodném domě v Třebíči. Přestože komunisté spolu se sovětskými zajatci patřili v koncentračních táborech k nejaktivnějším členům podzemních odbojových organizací, jejich odkaz, stejně jako odkaz dalších hrdinů druhé světové války se v posledních letech vytrácí. Takto naše společnost udržuje myšlenky antifašismu.

Nebylo tomu tak ale vždy. V roce 1980 vztyčili Pražané v Dejvicích tuto sochu maršála Koněva jako projev trvajících vděčnosti Rudé armádě, která se neoddiskutovatelně podílela na osvobození Československa. Dříve se při významných výročích odhalovaly památníky, nosily se květiny, kladly věnce. Na pietách se podílela armáda, školy, celé kolektivy. Dnes se nikdo z liberálů, pseudodemokratů a antikomunistů neobtěžuje položit alespoň symbolickou květinu nejen Rudé armádě, ale ani 1. československému armádnímu sboru, který po boku vojsk maršála Koněva dobýval zpět naši milovanou vlast Československo a zaplatil hrdinskými ztrátami nejen v bojích u Sokolova, Kyjeva a na Dukle. Takoví jsou to vlastenci! Jen připomenou, že armádní generál Ludvík Svoboda nemá v Praze sochu a pokud z veřejného prostoru zmizí i socha maršála Koněva, přijde Praha o jedno z mála míst, kam si jít hrdinství Čechoslováků bojujících na východě připomenout.

Vyzývám proto touto cestou současné vedení Prahy, aby letos ke kulatému výročí konce druhé světové války nejen že ponechalo na svém místě sochu maršála Koněva, ale aby navíc zrealizovalo sochu armádního generála Ludvíka Svobody.

A protože argumenty těchto pseudovlastenců jsou dopředu čitelné, jedním dechem dodávám: emoční vydírání, že minulý režim vám podobné počty znechtí, je trapné. I neustálé lhaní, že se zásluhy Rudé armády přeceňují. Lásku k vlasti a vděčnost za osvobození vám nikdo sebrat nemůže! Buď hrdost, vlastenectví a vděk cítíte nebo ne. Sáhnete si do svědomí, co jste v životě pro ostatní udělali vy a z jakého titulu tak dehonostujete památku těch, kteří neváhali pro naši budoucnost nasadit vlastní život.

Říká se - historia magistra vitae - tedy že historie je učitelkou života. Znáť vlastní dějiny a umět se z nich poučit je nezbytnou podmínkou pro úspěšný rozvoj společnosti. A pokud se my, kdo se scházíme na těchto pietních aktech a připomínáme si historická fakta, která se současnému systému nehodí do osnov, pokud se my dokážeme shodnout na tom, odkud kráčíme, měli bychom být také schopni se shodnout na tom, kam mají vést naše kroky do budoucna.

Jsou sice stále platná Marxova slova, že „pravda nezná hranice politického zeměpisu“. Ovšem my jako komunistická strana máme historickou povinnost překlenout všechny vnitrostranické rozpory a ujmout se vedoucí úlohy v budování jednotné a pevné hráze proti současnému silicím fašismu, který s koncem druhé světové války nezmizel, jen na chvíli utíchl, aby nabral nové síly a podoby pro boj v jednadvacátém století. Je naší povinností budovat hráz proti fašismu, kterému cestu umetá nadnárodní kapitál, neoliberalismus a centrismus a který v minulosti vrcholil koncentračními tábory, jejichž hrůzu si tu dnes připomínáme.

Jako Komise mládeže KSČM s plnou zodpovědností tento úkol přijímáme a je jedním ze stěžejních témat naší činnosti. Naše československá minulost je důstojným základním kamenem pro budování lepšího světa tady a teď. Světa, ve kterém na skutečné hrdiny nebude zapomenuto. Věčná sláva Rudé armádě, osvoboditelce Československa!

Mgr. Petra Prokšánová

Články M. Jodla patří v pondělních přílohách Haló novin (HaNo) k těm tímým a zajímavým. Zajímavé a aktuální téma si M. Jodl zvolil a publikoval i **22. ledna 2001** pod názvem „**Lenin varující...**“. Žel však, nelze souhlasit s celou řadou jím prezentovaných názorů. Vyjádřím se alespoň k některým.

1. M. Jodl má samozřejmě pravdu, že nelze vidět „v Marxovi, Engelsovi či Lenino- vi ideová a vědecká božstva“. Pochybné je však jeho následné tvrzení, že „**Marxismu a leninismu lze oprávněně vytknout např. zjednodušování i přílišný optimismus při posuzování člověka** („*člověk to zní hrdě*“, řekl Gorkij /tedy ne Marx a Lenin! – ZK/, ale blíže pravdě byl polský myslitel, který mnil: „*člověk to zní různě*“, my dnes u nás po desetileté liberální lázni můžeme tvrdit: „*člověk to zní tvrdě*“). Na adresu marxismu-leninismu jde o zcela zjednodušující, klamné a zavádějící tvrzení, neboť právě Marxova dialekticko-materialistická koncepce člověka a jeho podstaty umožnila i jeho vědecké chápání.

Pokud jde o zjednodušování, pak to nebyl ani K. Marx, ani V. I. Lenin, kdo zjednodušoval, kdo např. zredukoval člověka na „souhrn společenských vztahů“, jak z toho byl obviňován „nedogmatickými“, „tvůrčími marxisty“ od poloviny 50. let „starý“ Marx (Marx „Manifestu komunistické strany“ a „Kapitálu“) na rozdíl od Marxe „mladého“ („*Ekonomicko-filozofických rukopisů z roku 1844*“). Z těch, kdo u nás zjednodušoval, to byl např. právě M. Jodlem vzpomínaný K. Kosík, o R. Garaudym, G. Petrovičovi a dalších ani nemluvě.

Jde o to, že **podle K. Marxe „souhrn společenských vztahů“ tvoří jen podstatu člověka** a to je něco jiného. Na ni člověka a jeho existenci samozřejmě redukovat nelze. Marxovo postžení, objevení podstaty člověka, znamenalo „kopernikovský převrat“ ve filozofii člověka. **Platnost tohoto dynamického určení potvrzují nejen celé dosavadní dějiny, ale i nedávné kontrarevoluční převraty a restaurace kapitalismu** v řadě bývalých socialistických zemí. Na každém kroku a každodenně jsme viděli a vidíme jak s **přeměnami socialistických společenských vztahů a poměrů na kapitalistické, „tržní“ vztahy a poměry, se lidé měnili a mění**. Ve společnosti došlo k obrovským sociálně třídám a stratifikačním přeměnám směrem k sociální nerovnosti a nespravedlnosti a k tomu odpovídajícím přeměnám v myšlení a chování lidí. Ano, došlo doslova k „explozi“ bezohledného individualismu, egoismu a zločinnosti, k epidemii „sociálního darwinismu“ atd.

Pokud jde o **Jodlovu kritickou výtku o „přílišném optimismu“, pak ji lze jen částečně akceptovat**. Jde totiž o to, že optimismus marxistické koncepce člověka je dán již jejím samotným organickým spojením s koncepcí historické role dělnické třídy v procesu emancipace člověka a společnosti, která je svou podstatou historicky optimistická. Pokud jde ještě o optimismus marxismu, pak ten je také, z teoreticko-metodologického hlediska, determinován teoretickými zdroji a východisky Marxova renesančního myšlení. K. Marx byl totiž ovlivněn racionalistickou, osvíceneckou filozofií a sázel na sílu poznání, rozumu v rozvoji člověka. Přitom je faktem, že mnozí, především „učebnicoví“ marxisté byli a to nejen zpočátku revolučních přeměn, skutečně příliš optimističtí (subjektivističtí) v pohledu na rychlost a hloubku těchto přeměn a tím i přeměn člověka. **Tento „optimismus“ pak nabyl vrchu** a vskutku deformované podoby **ne ve „stalinismu“, ale v šířených iluzích, klamech a sebeklamech chruščovovského revizionismu, subjektivismu a voluntarismu**, který jako oficiální ideový a politický proud zachvátil značnou část komunistického hnutí, socialistických zemí a podle něhož dokonce již naše generace měla „žít v komunismu“!

2. Velice nejasné (z hlediska celkového zaměření článku a jeho autora však zřejmě) jsou formulace, že „**Vážné omyly v teorii i praxi měly spolu s přesilou kapitalistického světa za následek pád sovětského bloku: byl to pád, který se dlouho plížil**

a blížil, takže jeho neočekávanost byla jen zdánlivá. Vnitřní vykotlanost a vysušenost systému pak přivodily zhroutil...“ Ani zde a ani v následném textu se však autor nepokouší identifikovat i ty skutečně podstatné „omyly“, které opravdu po dlouhou dobu „vykotlávaly“ společenský systém. Při **prezentaci „varovných jevů“ uvádí** již, podle mého názoru jen **omšelé**, zejména trockismem inspirované **fráze o „stalinismu“, o byrokratické „diktatuře stranického aparátu a státní policie“**, která prý jako „**železný krunýř**“ svírala „i lid“, o „**socialistickém imperialismu**“ apod. Samozřejmě, že nevidí a ani nechce vidět, že z historického hlediska teprve zrozený socialismus (s pojmy: „budování komunismu“ - v němž

vali v kontrarevolučním převratu a restauraci kapitalismu po boku představitelů zcela zřejmé protisocialistické a protikomunistické opozice – V. Havla, P. Pitharta, V. Bendy, J. Rumla, M. Kocába a dalších. Tak revizionismus, menševismus, antikomunismus i antisově- tismus nakonec „vykvetl“ a „vyzrál“ v likvidaci socialismu v mezinárodním měřítku. V „plodech“ gorbačovského „perestrojko- vého“ renegátství, které bylo inspirováno a přímo navazovalo na M. Jodlem vy- chvalovanou „protibyrokratickou“ „česko- slovenskou reformaci šedesátých let“ - na „pražské jaro 1968“!

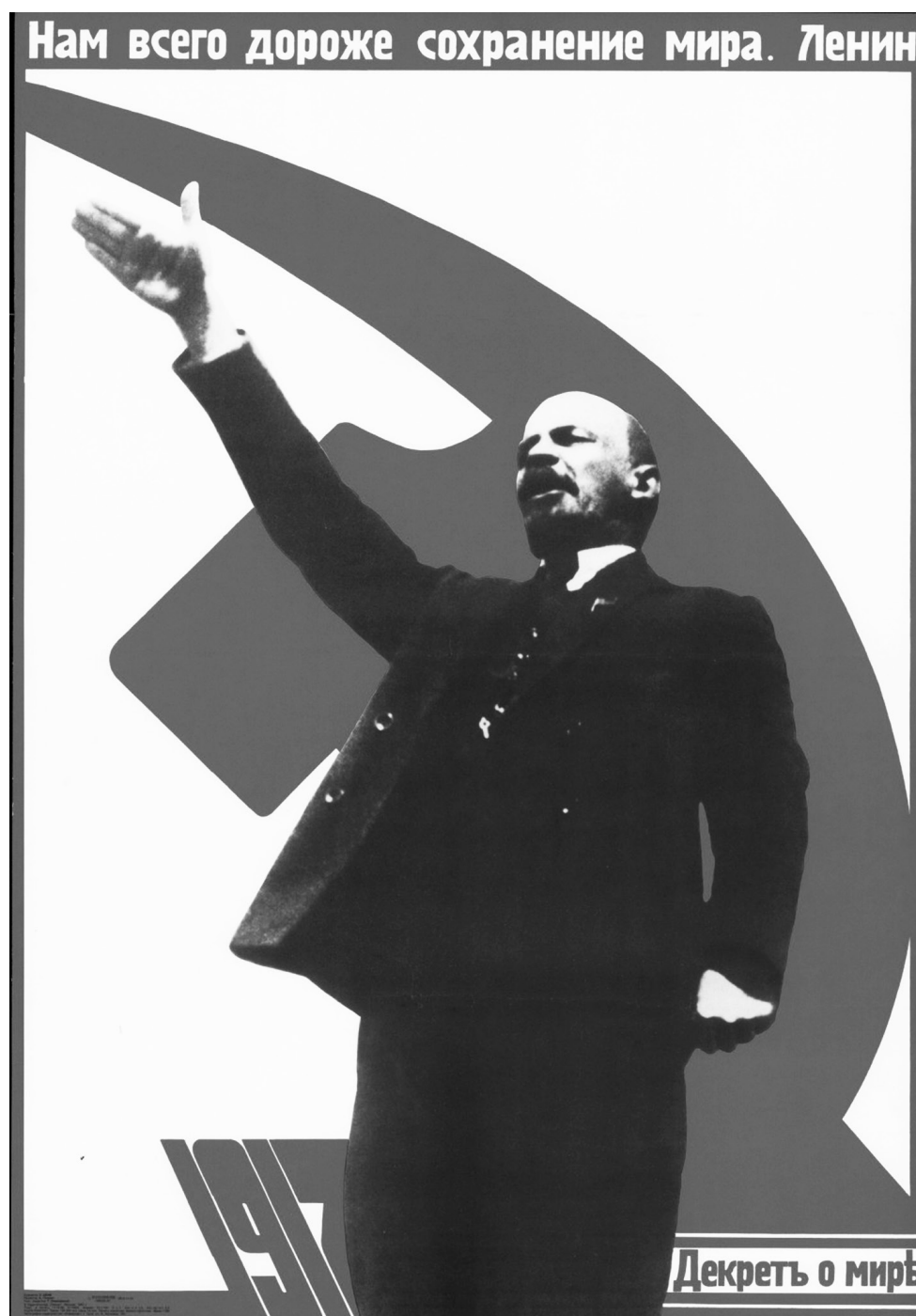
K němu se znovu zcela otevřeně přihlá- sil M. S. Gorbačov (bývalý generální tajem-

LENIN NEJEN VARUJÍCÍ...

Jde o přijatý, s autorem projednaný a nakonec, po intervenci z vedení KSČM, nepublikovaný článek napsaný v únoru 2001

měla žít již naše generace - přišel až chruščovovský a pokud jde o „rozvinutý socialismus“, brežněvovský revizionismus), tedy nedokonalý, avšak ve srovnání s kapitalismem nesrovnatelně lidštější systém, byl „vykotlán“ především a hlavně rozkladným působením maloměstáctví, oportu- nismem a revizionismem. Šířenými idejemi „maloburžoazního“, „demokratického so-

ciálního ÚV KSSS a prezident SSSR fakticky „antikomunista v čele Kremlu“, jak jej označil exkancléř NSR W. Brandt) na mezinárodní konferenci k 10. výročí 17. listopadu 1989 na pražském hradě, kdy měl po svém boku nejen V. Havla, ale i představitel imperi- alistických velmocí - H. Khola, G. Busche a M. Thatcherovou. Za své nenahraditelné a „nehynoucí“ zásluhy i o naši „sameto-

cialismu“ či jakýchsi „třetích cest“, šířenými „vychytralými“ kariéristickými souběžci v KSSS, KSČ i v jiných stranách. O vysloveně antisocialistických, antikomunistických a antisovětských silách ani nemluvě.

Mnozí nositelé těchto přístupů a aktivit byli u nás spojeni mj. právě i přes Chartu 77 a v roce 1989, její produkt OF a VPn, s destruktivním působením „vnější síly kapitalistického světa“, jak to zcela nepochybně a nezvratně potvrdil právě průběh kontrarevolučního převratu v roce 1989 -1990. Vždyť taková údajní „obroditelé“ a „reformátoři“ socialismu jako A. Dubček, V. Slavík, V. Šilhan, Č. Císař, J. Šabata, Z. Jičínský a mnoho dalších, z emigrace Z. Mlynář i O. Šik aj. se naplno angažo-

vou“ kontrarevoluci a jako hlavní likvidá- tor a „hrobař“ KSSS a SSSR a dalších soci- alistických zemí, obdržel, tak jako i ostatní uvedení bojovníci proti komunismu, z rukou bývalého představitel Charty 77 a šé- fa OF, nyní prezidenta ČR V. Havla, nejvyšší vyznamenání ČR - „Řád bílého lva“.

3. Jsme-li důslednými marxisty, pak ne- můžeme souhlasit s prezentovaným názo- rem M. Jodla, kdy **zpochybňuje** jednu ze základních světonázorových a teoreticko- metodologických zásad, jakou je **uplatňo- vání základní filozofické otázky** v pozná- vacím procesu. Píše: „I špatná filozofie je dobrá. Štěpení filozofie na materialismus a idealismus je pouze metodicky možné (! – Z. K.), jako vytyčení směrů, jejichž

nosnost prověřuje a specifikuje čas a pra- xe. Je nutné apriorně (tj. nezávisle na zku- šenosti – co tím chce autor říci? Nechce- li mást čtenáře? – Z. K.) přijímat klasickou tezi o základní filozofické otázce? Není ta- kových základních otázek více...?“ Takové- to zpochybňování, nahrazování či přímé odmítání základní filozofické otázky není ničím novým. Nalezneme jej také mj. u již připomínaného K. Kosíka (který v „Dia- lektice konkrétního“, zřejmě v návaznosti na K. Jasperse, navrhol nahradit otázku o prvotnosti bytí a vědomí otázkou „co je skutečnost?“), kterým se zřejmě M. Jodl rád nechává inspirovat.

Jistě, podstatných a významných otázek je bezesporu více než ta otázka, kte- rou B. Engels v „Ludvíku Feuerbachovi“, ne náhodou označil za nejvyšší, základ- ní: „**Otázka vztahu myšlení k bytí, ducha k přírodě, nejvyšší otázka veškeré filozo- fie...**“, která ostatně hrála velkou úlohu ta- ké ve středověké scholastice, otázka: Co je prvotní, duch nebo příroda? – se proti cír- vi vyhrtoila takto: stvořil svět bůh anebo je tu svět od věčnosti? Podle toho, **jak filo- zofové odpovídali na tuto otázku, rozdělili se na dva velké tábory**. Ti, kteří tvrdili, že duch je vzhledem k přírodě prvotní... ti tvořili tábor **idealismu**. Druzí, kteří poklá- dali za prvotní přírodu, patří k různým ško- lám **materialismu**“ (Marx, K., Engels, B.: *Spisy*, sv. 21, s. 304-305.)

Jde o to, že **bez dialekticko-materialis- tického pochopení a zodpovězení uvedené základní filozofické otázky nelze správně, vědecky pochopit ani samotnou otázku co je hmota a vědomí, tak, jako i další podstatné a významné otázky: co je sku- tečnost, společenost, člověk, praxe, poznání? Jaký je vztah subjektu a objektu po- znání, teorie a praxe, vztah společenské- ho bytí a společenského vědomí, způsobu výroby, základny (ekonomických vztahů) a nadstavby (politických, právních, morál- ních aj. vztahů a idejí, institucí a organizačí atd.), ekonomiky a politiky atd. atd.**

4. Je třeba poukázat i na to, že spolu se zpochybňováním základní filozofické otáz- ky se objevuje i **zpochybňování**, ne-li pří- mo odmítání **leninské definice hmoty**. Tento přístup nalezneme např. v diskusním vystoupení Josefa Haubelta na teoreticko- politické konferenci, kde jakoby „upozor- ňuje“ na to, že prý, citují: „existují oprá- vněné pochybnosti o celostnosti definice hmoty. Můžeme definovat jenom výro- kem, že je tím, čím je, nikoli tím, čím není. Základy myšlení nepřipouštějí axiomatické formulace v tom smyslu, že objektivní rea- lita (hmota) je „nezávislá“ na vědomí. Indi- viduální, skupinové i společenské vědomí je totiž také součástí, aspektem objektivní reality. Je rovněž hmotné povahy. Katego- rie vědomí stála tak mimo objektivní reali- tu, vznášela se jako starozákonní duch nad vodami.“ (Haubelt, J.: *Lenin na počátku a na konci dvacátého století, O ideově teo- retických východiscích politiky komunistic- kých stran, květen 2000, s. 34.*)

J. Haubelt se ovšem touto kritikou do- pouští vulgarizace, výrazného zjednodu- šení a jisté pozitivistické dezinterpretace uvedené problematiky. Čteme-li pozorněji **Leninův „Materialismus a empiriokriticis- mus“** pak víme, že se **zabývá hmotou jako filozofickou kategorií**, v níž je abstrahová- no od konkrétních vlastností a forem jejího projevu. Při definování filozofických kate- gorií a pojmů je nutné (nejsme-li metafyz- ickými materialisty nebo idealisty, sub- jektivistickými pozitivisty apod., ale dia- lektickými materialisty) v procesu myšlení respektovat a uplatňovat i zákon jednoty a boje protikladů. Proto si byl V. I. Lenin vědom toho, že nejen může, ale musí při analýze takových souvztažných pojmů jako hmota a vědomí vycházet z toho, že každá z uvedených protikladných kategorií mů- že být definována jen skrze druhou! Proto na adresu machistů zdůrazňuje: „Kdyby se však tito lidé jen trošičku zamysleli, museli by přijít na to, že není možno dva poslední

(Pokračování na s. 10)

(Dokončení ze s. 9)

gnoseologické pojmy definovat v podstatě jinak než tím, když určíme, který z nich má být pokládán za prvotní. Co znamená „definovat“? Znamená to především podřadit daný pojem pojmu jinému, širšímu.“ (Lenin, V. I.: *Materialismus a empiriokriticismus, Spisy, sv. 14, s. 151.*)

Z Haubeltova tvrzení dále vyplývá, že zřejmě zapomíná na to, že V. I. Lenin ve svém přístupu k dané problematice rozlišujegnoseologický a ontologický aspekt. Proto (V. I. Lenin) nejdříve zdůraznil: „Protiklad hmoty a vědomí má také ovšem absolutní význam jen v hranicích základnígnoseologické otázky, která se ptá, co uznat za prvotní a co za druhotné. Mimo tyto hranice je relativnost daného protikladu nepochybná.“ (Tamtéž, s. 153.) Ano, „tento protiklad nesmí být „upřílišněn“, zvětčován, činěn metafyzickým, o tom není sporu... Hranice absolutní nutnosti a absolutní pravdivosti tohoto relativního protikladu jsou právě ony hranice, které určují směrgnoseologického bádání. Za těmito hranicemi operovat s protikladem hmoty a ducha, fyzického a psychického, jako s protikladem absolutním, by bylo hrubou chybou.“ (Tamtéž, s. 260.)

Shrňme-li uvedené, pak podle V. I. Lenina hmota, která neexistuje abstraktně jako „hmota vůbec“, ale objektivně ve svých rozmanitých

konkrétních projevech a formách (anorganické i organické přírody, včetně společnosti, člověka) je ve vztahu k lidskému vědomí, v rovině základní otázky filozofie, prvotní neboť hmota existovala a existuje mimo a nezávisle na něm. Historicky vzato existovala již před vědomím. Vědomí je však přitom nejen produktem nejvyšší organizované hmoty, lidského mozku, ale i jeho funkcí. Je funkcí hmoty, patří ke hmotě. Jako relativně samostatné je tedy vědomí jako „vědomé bytí“ neoddělitelnou součástí hmoty, materiálního světa. Vyjdeme-li opravdu z V. I. Lenina, pak se vědomí v jeho koncepci „nevznáší“, jak ironicky poznamenává J. Haubelt, jako „starozákonní duch nad vodami“, ale je neoddělitelnou součástí společenskohistorické praxe lidí.

5. Nerozumím příliš Jodlovu tolik zdůrazňovanému připomenutí myšlenky V. I. Lenina (z »Dětské nemoci „levičáctví“«), navíc, jak hned vysvětlím, nepřesně interpretované, když v souvislosti se svým „svérázným“ tvrzením, že prý si V. I. Lenin

byl »vědom úžasné zděděné zaostalosti sovětské země, hrozivého kapitalistického obklíčení i jedového ducha zděděné mentality uvnitř poražených tříd i mezi dělníky a rolníky vůbec. Už v roce 1920... předvídal, že v dalším postupu revoluce „nastane pravděpodobně příkrý obrat, totiž, že Rusko se záhy stane zemí, která už nebude vzorem, nýbrž opět se stane zemí zaostalou v sovětském i v socialistickém smyslu“« (citát z Lenina), kdy se pak prý, jak pokračuje M. Jodl, u nás „po druhé světové válce v lidově demokratické a pak ukvapeně socialistické společnosti byzantsky velebil Sovětský svaz a podlézavě se prosazovalo, nejdříve bez sovětského nátlaku (?!) – Z. K.), záhy zprofanované heslo: Sovětský svaz - náš vzor!“

Autorova nepřesnost spočívá v tom, že opomíjí kontext Leninova výkladu. V. I. Lenin, když píše o tom, že by mohlo dojít k „obratu“, že by se Rusko stalo opět „zaostalou zemí v sovětském i socialistickém smyslu“, uvádí, za jakých konkrétních okolností by to mohlo být: „po vítězství proletářské revoluce alespoň v jedné z vyspělých zemí“ (Lenin, V. I.: *Sebrané spisy, sv. 41, s. 35, podtrženo mnou – Z. K.). K tomu ovšem tehdy nedošlo! Došlo k tomu, dá-li se to tak říci, až po více než třiceti letech. A to v případě zahrneme-li k vyspělým zemím ne ty, které měl V. I. Lenin především na mysli (USA, Anglii, Německo nebo Francii), ale malé Československo z roku 1948. Tedy v době, kdy již Rusko, SSSR*

zdaleka nepatřilo k oněm zaostalým a „jedovým duchem zděděné mentality“ poznamenaným zemím, jak tomu bylo v době Leninova tvrzení a jak by to rád viděl a jak to i prezentuje M. Jodl.

Bylo zde již jiné, sovětské Rusko v pozici supervelmoci! Jak to výstižně vyjádřil dokonce takový antikomunista a významný představitel světového imperialismu W. Churchill, když hodnotil osobnost J. V. Stalina v den jeho nedožitého 80. narozenin 21. 12. 1959 (tedy tři roky po XX. sjezdu KSSS, na němž byl nestoudně pomluven a očerněn prvním tajemníkem ÚV KSSS, v říjnové revoluci menševikem, N. S. Chruščovem!) a to na půdě britského parlamentu. Zde doslova řekl, že Stalin „převzal Rusko s pluhem a zanechal ho s atomovou zbraní. Historie takových lidí nezapomíná.“ Abych však byl konkrétnější. Na rozdíl od Ruska, z doby o níž psal V. I. Lenin, stalo se sovětské Rusko, SSSR pokrokovou a nesmírně dynamicky se rozvíjející zemí, velmocí se stále vzdělanějším, kulturnějším a celospolečensky angažovaným obyvatelstvem. To vše díky organizátorské práci KSSS. Konkrétně řečeno jen mezi rokem 1913 a 1940 vzrostly základní fondy v průmyslu 12krát. Pokud jde o objem růstu průmyslové výroby, pak ta vzrostla od roku 1913 do roku 1937 více než 7krát a za léta 1929 až 1950 téměř 11krát. A to do toho musíme započítat téměř pět let katastrofálních lidských i materiálních ztrát v nejhroznější světové válce, která měla vést k likvidaci Sovětského svazu.

Potud mé připomínky především k některým názorům M. Jodla v jeho článku „Lenin varující...“. Příště bych chtěl reagovat na některá další tvrzení v částech „Některé varovné jevy...“ a „Všudyprítomná byrokracie“ uvedeného článku.

Zdeněk Košťál

Jeden malý úkol pro Vás. Jste hlavou státu. Produkuje určité množství produktů, které vezmete jako základ sto procent. Ale po jednom roce, na základě nových technologií, lepší organizace práce atd. získáte zvýšení objemu vyrobených produktů, který nyní činí 110 procent předešlého roku. Otázka: Použijete tento desetiprocentní přírůstek, abyste vytkli více peněz, nebo snížíte ceny o množství přírůstku?

Když ceny snížíte, zvýší se kupní síla obyvatelstva, chudí budou bohatší, ale bohatí nezchudnou. Jestliže ale, bez snížení cen vytknete peníze, zůstane kupní síla vcelku jako dříve, ale peníze z kapes těch co pracují, jdou nyní do kapes těch, kteří vědí jak peníze získat. Nyní stoupají ceny, protože na základě přírůstku se tiskne více peněz.

V roce 1939 byla v Sovětském svazu vypracována nová metoda zvýšení efektivity ekonomiky. Byla použita ve více odvětvích národního hospodářství. Tato metoda pracuje efektivně jak v socialistické, tak kapitalistické ekonomice s tím že v té socialistické byla účinnost více jak dvojnásobná.

V roce 1955 převzalo Japonsko tuto sovětskou metodu zvýšení efektivity. To mělo za následek mimořádný ekonomický růst, především na základě nových technologií (japonský zázrak). Ale Sovětský svaz se ve stejném roce rozhodl tuto metodu opustit, což mělo za následek degeneraci hospodářství.

V Sovětském svazu byla stalinová metoda uplatněna od roku 1939 do roku 1955 a zajistila mimořádný vzrůst ekonomiky. Dnes není o této metodě nic známo, ačkoliv byla v těch letech v Sovětském svazu všude zavedena.

V polovině šedesátých let (za Chruščova po smrti Stalina) se si-

tuace v Sovětském svazu značně změnila. Tempo růstu se snížilo a v řadě odvětví došlo dokonce k výpadkům.

Japonský miliardář Cherosi Teravana, když se v roce 1991 obrátil na sovětské ekonomy, k tomu mimo jiné řekl: „Nemluvíte o tom základním, o vaší vůdčí a příkladné roli ve světě. V roce 1939 jste byli vy Rusové ti chytří, a my Japonci ti hloupi. V roce 1949 jste byli ještě chytřejší, ale my jsme zůstávali stále hloupi... Ale v roce 1955 jsme zmoudřeli... a vy? Vy jste se proměnili v pětileté děti. Téměř celý náš ekonomický systém jsme prakticky od vás okopírovali. Jen s tím rozdílem, že my máme kapitalismus a soukromé podnikatele. Ale přírůstek o více než 15 procent jsme nikdy nedosáhli. Zatím co vy, při společenském vlastnictví výrobních prostředků, jste dosáhli 30 a více procent. Ve všech našich firmách se nacházejí vaše řešení ze stalinové doby.“

Většina občanů současného Ruska, od liberálů až ke komunistům jsou přesvědčeni, že se obyvatelům Sovětského svazu, žilo vždy hůře, než těm v západních zemích. Ale nikdo si neuvědomuje, že právě za Stalina uprostřed minulého století (1928-1940 pozn. překl.), pokud jde o materiální a morální úroveň, se žilo sovětským lidem podstatně lépe, než v jakékoli zemi té doby včetně „moderních“ Spojených států.

Potom ale přišel Chruščov a vše zkazil. Po roce 1960 se obyvatelé Sovětského svazu nacházeli v úplně jiné zemi, aniž by si toho všimli a po nějaké době zapomněli, jak žili dříve.

Právě za Chruščova se v této nové zemi objevily všechny ty nega-

Politika plánovaného snižování cen

Nikolaj Starikov: Metoda zvýšení efektivity ve stalinové ekonomii

tivní linie a procesy, které se dnes považují za socialismus. A tato zem oslabená chruščovskými reformami, která už nebyla vůbec podobná dřívějšímu Sovětskému svazu, se v roce 1991 zhroutil pod tíží nahromaděných problémů. Gorbačov tento proces jenom urychlil i tím, že ve šlépějích Chruščova pokračoval.

Během Chruščovem zavedených reforem došlo ke kardinální změně v politickém a ekonomickém systému. Tyto změny vedly ke značnému zhoršení materiální úrovně, prakticky všech vrstev společnosti, ke snížení produkce zemědělských a průmyslových výrobků, zmenšení sortimentu a kvality zboží a ke zvýšení cen.

A jaký byl rozdíl mezi stalinovým ekonomickým modelem a chruščovským?

Chruščov položil pod základy Sovětského svazu časovanou bombu!

V epoše stalinismu působil v ekonomice zajímavý a velice efektivní mechanismus – kontrola a odměny za snížení výrobních nákladů. Za spolupůsobení ostatních opatření to zajišťovalo známé každoroční snižování cen. Začátkem roku byly v souladu s dosaženými výrobními cenami, určeny pevné ceny prodeje. Za snížení těchto cen byly vypláceny nemalé prémie. Je přirozené, že ke konci roku se výrobní ceny snížily a zisk se zvýšil. Z toho bylo financováno snížení cen i vyplácení prémie.

Vždy na konci roku byly zjištěny výsledky. Ten, kdo dokázal výrobní cenu snížit více, než ostatní - dostal prémie navíc. Hospodářský

výsledek, který byl dosažen zvýšením efektivity, vedl ke snížení cen v následujícím roce. Zisk nebyl samoučelný. Byl plánovitě a vědomě prostřednictvím snížení cen zboží předán všemu lidu.

Bylo to organizováno následovně: K novým snížením výrobních cenám byla připočítána norma zisku, řekněme 20 procent. (V různých odvětvích, v různých podmínkách – existovaly rozdíly.) A tak byly přirozeným způsobem získány snížené ceny, které platily v následujícím roce.

Je to dobré, nebo špatné?

Řekněte sami. Pod kontrolou se nacházely jak výrobní tak i prodejní ceny. I zisk byl po celou dobu pod kontrolou. Bylo to dobré pro podnik, protože mírný zisk nenafoukl enormně cenu zboží, které bylo všem dostupné, nacházelo odbyt a tím zajišťovalo i pravidelný finanční tok podniku. Tento mechanismus platil po všechny podniky a nikdo si nemohl zlepšit svou pozici na úkor druhých.

Škodu způsobenou chruščovským modelem můžeme snadno poznat, když ke shora uvedeným úvahám provedeme analýzu s pomocí pravidel pohybu peněžních toků. Ten ukazuje, jak onen mechanismus začal pracovat, když byl do centra pozornosti postaven zisk, na místo snižování výrobní ceny. A pravidla toku peněz byly následujícím způsobem upraveny. Zisk podniku byl plánován jako nejdůležitější! Za jeho splnění byly prémie - za neplnění potrestání. Zisk byl při tom plánován v absolutních číslech. To znamenalo, že podnik byl povinen tolik a tolik rublů zisku dosáhnout. Současně, pod zámkou, že v socialismu není dovo-

leno okrádat obyvatelstvo vysokými cenami, byl zisk v procentuálním poměru vázán na výši výrobních cen, což ve stalinovém systému neexistovalo. Zvyšování zisku nehrálo v tzv. stalinovém systému žádnou roli. Zvětšit ho bylo možné jen dvěma způsoby: Zvýšením počtu výrobků oproti plánu a snížením výrobní ceny, což bylo na konci roku základem pro pravidelné snížení cen. Tímto způsobem podporovaly pravidla (zákony) pohybu toku financí stalinového systému snižování výrobních nákladů, plnění a překročení plánovaného počtu a druhu výrobků.

A co podporoval chruščovský systém? V něm bylo přesně všechno naopak. Nejdůležitější bylo docílit plánovaný zisk. Ale zisk byl vypočítán jako pevný procentní díl výrobních cen. Tím došlo k závislosti – čím větší výrobní cena – tím větší zisk. Tak bylo dosaženo tak, že se neusilovalo o snížení výrobních nákladů, ale naopak o jejich zvýšení.

Dále autor článku na šesti stranách ze šestnácti uvádí příklady k jakým nesmyslným reakcím a důsledkům tento chruščovský systém v podnicích vedl. Příklady neuvádím, protože je dnes už každému dobře známo, jak byl tento systém pro socialistickou ekonomiku škodlivý.

Chruščov se nechvalně vyznamenal i na dalších úsecích vedení státu i jeho hospodářství. Takže se dalo těžko zabránit zániku socialistickému systému.

Úspěchy Stalina, který řídil obrovské hospodářství v době imperialistického obklíčení a druhé světové války, vyvolávaly v dané době nadšení a obdiv i u jeho imperialistických protivníků.

Münch H.,

Die Offensiv č. 4-2020, s. 66-72, překlad Ivo Hrstka

NIKDO NESMÍ BÝT ZAPOMENUT, NIC NESMÍ BÝT ZAPOMENUTO

75. výročí vítězství Rudé armády nad fašismem

Bránit historickou pravdu pro současné a budoucí generace

Buržoazní propaganda v ČR a v zahraničí chrlí k 75. výročí vítězství nad hitlerovským fašismem stále nové a nové lži o příčinách, průběhu a výsledku druhé světové války. Proto je třeba připomínat zejména mladé generaci pravdu, že hlavním politickým a vojenským cílem imperialistických mocností, zejména Anglie, Francie, ale i USA, bylo orientovat fašistické Německo a jeho spojence, zejména Itálii a Japonsko na válku proti první zemi socialismu, Sovětskému svazu. Proto soustavně odmítaly iniciativu SSSR o vytvoření paktu kolektivní bezpečnosti.

Dokladem je i zrada Československa ze strany západních mocností Anglie a Francie v září 1938 mnichovským diktátem, kdy bylo Československo vydáno na pospas Hitlerovi. Rozbití ČSR v březnu 1939 a přepadení Polska 1. září 1939 dokazovalo, že jde o staronovou koncepci Drang nach Osten.

Druhá světová válka rozpoutaná hitlerovským fašismem za podpory mezinárodního kapitálu se stala nesmírnou tragédií a nebezpečím pro celý svět.

Teprve těžké, ale vítězné boje u Moskvě a Stalingradu 1941-1943, kdy bylo zničeno 7 nepřátelských armád, 3500 tanků a 3000 letadel, dochází ke strategickému zlomu. Tohoto zlomu dosáhl SSSR sám, svými armádami, silami a prostředky bez otevření dlouho slibované druhé fronty.

Vítězství Stalinovy prozíravé politiky

V době smrtelného nebezpečí pro celou lidskou civilizaci se rodí z iniciativy J. V. Stalina, F. D. Roosevelta a W. Churchilla společná antifašistická koalice. **A je třeba zdůraznit, že to bylo velké vítězství Stalinovy prozíravé politiky.** W. Churchill poslal v této těžké době v dubnu 1942 dopis J. V. Stalinovi: „*Nedostává se mi slov, abych vyjádřil obdiv, který všichni pocítujeme nad neustálými úspěchy vašich armád proti německým uchatitelům, ale nemohu odolat, abych Vám nezaslal další projev vděčnosti a blahopřání ke všemu, co Rusko činí pro společnou věc.*“

A prezident USA F. D. Roosevelt ve stejné době píše: „Ruská vojska ničila a ničí větší množství ozbrojených sil našich nepřátel vojáků, letadel, tanků a děl – než všechny ostatní Spojené národy dohromady.“ (Korespondence předsedy Rady ministrů SSSR s prezidenty USA a ministerskými předsedy Velké Británie za Velké vlastenecké války 1941-1945.)

Přes tato ocenění a sliby USA a Velká Británie soustavně oddalovaly otevření druhé fronty v západní Evropě až do 6. června 1944, kdy se začaly obávat, že vítězný postup Rudé armády změní situaci ve prospěch socialismu v mnoha zemích v Evropě a ve světě. Na podzim 1944 a začátkem roku 1945 sváděla Rudá armáda těžké boje na východní frontě od Baltského moře až ke Karpatům. Bylo zahájeno osvobození Československa, Maďarska a dalších zemí. Válečné operace angloamerických vojsk se v západní Evropě dostaly v Ardenách do těžké situace. **W. Churchill žádal Stalina o urychlenou pomoc.**

Sovětské velení rozhodlo zrychlit zahájení ofenzivy směrem na Berlín. Dva sovětské fronty pod velením maršálů G. K. Žukova a I. S. Koněva o síle 2 a půl milionu mužů se 6500 tanky a sedminásobnou přesilou v dělostřelctvu zahájily 12. ledna 1945 tak mohutnou ofenzivu, že na konci ledna již stály se svými vojsky na Odře a Žukovův front zhruba 80 km od Berlína. **W. Churchill posílá J. V. Stalinovi dopis tohoto znění: „Jménem vlády Jeho Veličenstva a z hloubi svého srdce Vám děkuji za pomoc a obrovský útok.“**

Vítězný postup Rudé armády začal vyvolávat v reakčních kruzích USA a Anglie vážné znepokojení. Báli se rostoucí autority SSSR. To se projevilo zejména při jednání Roosevelta s Churchillem na Maltě 2. února 1945, kde bylo přijato stanovisko: „*Nebylo by žádoucí, aby Rusové okupovali v Západní Evropě víc, než bude nutné.*“ (The Conference at Malta and Jalta, Washington 1955.)

Za této situace se konala 4. - 11. února 1945 konference Velké trojky – J. V. Salina, F. D. Roosevelta a W. Churchilla na Jaltě, která řešila zejména postup spojenců vůči poraženému Německu, vznik Organizace Spojených národů a získání SSSR do války proti Japonsku. Sovětský svaz přispěl aktivně k celému jednání včetně vojenské účasti SSSR na ukončení války s Japonskem na Dálném východě.

Přelom ve válce vytvořil podmínky i pro osvobození Československa z fašistického jha. Zatímco Rudá armá-

da osvobozovala a zachraňovala naše města, závody a zejména životy lidí, americké a anglické letectvo bombardovalo v závěru války Prahu, Brno, Plzeň, Bratislavu, Most, Ostravu, Kolín a další města. Vážně poškodilo významné závody jako ČKD Praha, Škoda Plzeň a další z obavy, že budou konkurovat jejich monopolům a hlavně, že budou znárodněny.

Nesmyslné – přímo vražedné bombardování Prahy 14. února 1945 angloamerickým letectvem si vyžádalo 701 životů a 4500 těžce zraněných lidí a velké materiální ztráty. Další nálety pokračovaly na Prahu v březnu 1945 v oblasti Vysočan a Libně, kde byly zasaženy zejména závody ČKD a obytná část Hloubětína až po Satalice. O život přišlo 270 lidí a několik set bylo těžce zraněných. Americký a anglický bombardováním v závěru války přišlo celkem v ČSR o život přes 12 tisíc občanů a tisíce jich bylo zraněno. Československu byly tímto bombardováním způsobeny do začátku budování lidové demokracie a socialismu nesmírné škody.

Osvobození Rudou armádou otevřelo cestu k lidové demokracii

Jen objektivní pohled na příčiny a průběh druhé světové války dává pravdivou odpověď na osvobození Československa. Tuto pravdu je třeba zachovat pro současné a budoucí generace. **Velký význam pro naše osvobození, pro vedení národněosvobozeneckého boje i pro budoucí orientaci republiky měla Československo-sovětská smlouva o přátelství, vzájemné pomoci a poválečné spolupráci, uzavřená 12. prosince 1943, podepsaná v Moskvě prezidentem E. Benešem.**

Při návštěvě v Moskvě jednal prezident E. Beneš s K. Gottwaldem a dalšími členy moskevského vedení KSČ o koordinaci a zesílení národněosvobozeneckého boje a poválečném uspořádání republiky.

Výsledkem jednání představitelů KSČ s prezidentem E. Benešem a stranami představujícími Národní frontu v březnu 1945 v Moskvě se stal program národně demokratické revoluce pod názvem **Košický vládní program, jehož obsahová orientace má velký význam i dnes pro boj pracujících za skutečnou lidovou demokracii a socialismus.**

K. Gottwald tehdy při jednání s představiteli Národní fronty vyjádřil názor, že pracující lid po tak těžkých zkušenostech nepřipustí, aby se v osvobozené republice vrátila k moci vrstva finančního, průmyslového a agrárního velkokapitálu, která dříve republikou vládla a která na celé čáře zbankrotovala. Je jasné, že sociálně vzato může být nositelem vládní moci v osvobozené republice jen blok dělníků, rolníků, živnostníků a inteligence, prostě blok pracujícího lidu měst a venkova. (Gottwald, K.: *Vybrané spisy II.*, s. 55.)

Program sledoval základní cíle: Obnovit Československo na nových lidově demokratických základech. Zakotvit vládu Národní fronty a vytvoření Národních výborů. Znárodnění klíčových odvětví národního hospodářství. Upevňovat a rozvíjet spojení se Sovětským svazem. Byly zakázány všechny fašistické organizace. Na základě tohoto programu měli být potrestáni všichni němečtí a maďarští váleční provinilci, kolaboranti a zrádci a konfiskován jejich majetek. Na základě dohody vítězných mocností měli být odsunuti Němci, kteří se stali nástrojem dobovačnické politiky hitlerovského Německa s výjimkou antifašistů, kteří zůstali nadále občany Československé republiky. Košický vládní program zakotvil rovnoprávné postavení českého a slovenského národa v obnoveném Československu.

* * *

Vítězství nad hitlerovským fašismem a jeho spojenci svědčí o velkém hrdinství všech, kteří se na něm podíleli. Jak v této souvislosti nevzpomenout rozkazu J. V. Stalina č. 227 z 28. července 1942, který byl vydán v době, kdy se hitlerovské fašistické hordy draly ke Stalingradu.

Tehdy až k nám zaznělo: „Ani krok vzad! Tak zní naše hlavní heslo. Je třeba houževnatě, do poslední kapky krve bránit každou pozici, každý metr sovětského území, každou píď a hájit ji do poslední chvíle. Naše vlast prožívá těžké dny. Nepřítele musíme zastavit za každou cenu a následně orazit a rozdrtit.“

A oni splnili naděje národů celého světa. Proto naši lidé s úctou a láskou vzpomínají na tuto dobu, kdy se zrodila svoboda našich národů, kdy pro nás začal nový život.

Vratislav Šantroch, Havlíčkův Brod

Kuba jako revoluční příklad

„Máme více lékařů v zahraničí než prakticky jakákoli jiná země na světě. Ne proto, že exportujeme cokoli, ale jednoduše proto, že se chceme podílet na budování světa s lepšími zdravotními a životními podmínkami,“ prohlásil kubánský lékař Luis Herrera v exkluzivním rozhovoru pro venezuelskou televizi TeleSur.

Dr. Herrera se již před 40 lety zasloužil o vývoj „Interferonu Alpha 2B“, který se používá k prevenci zdravotních komplikací, které by mohly nastat při kontrakci koronavirového řetězce COVID-19.

V době, kdy vlády celého světa, oddané neoliberalismu, bojují proti šíření viru uzavřením hranic a zavedením vojenské kontroly, Kuba si zachovala svůj internacionální přístup a zůstává revolučním příkladem. Kubánská vláda dovolila britské výletní lodi „Braemar“ zasažené koronavirem zakotvit v Havaně, když ji před tím odmítly USA i Bahamy, umožnila cestujícím vystoupit a zdržet se do doby, pokud je charterové lety nedopraví domů.

Kuba dokázala přijmout taková rozhodnutí, protože věděla, že její úroveň v preventivní medicíně je natolik vysoká, že udrží jakýkoli možný přenos virů pod kontrolou. A přesto nám Západ často připomíná, že socialismus nefunguje, aby ospravedlnil své permanentní intervence určené k udržení své převahy.

COVID-19 odhalil nelidskost vykořisťovatelských systémů kapitalismu a neoliberalismu. V Itálii nemohou nemocnicemi držet krok s růstem počtu pacientů vyžadujících intenzivní péči. Britský premiér Boris Johnson zabrdil kroky podniknuté jinými zeměmi v Evropě a ve světě s cílem omezení šíření viru, bezcítěně hovořil o rozvoji „imunity stáda“ a zanedbával ty vrstvy populace, které může virus nakazit a vyvolat u nich komplikace.

Kuba nyní přijímá z celého světa žádosti na dodávku Interferonu Alpha 2B. Neoliberalní Západ hledá pomoc komunistické země pod blokadou, aby vyřešil své problémy. Kubánská vláda, věrná své revoluční ideologii, těmto žádostem vyhovuje. Ředitel společnosti BioCubaFarma Eduardo Martinez Diaz uvedl: „V současné době máme požadavky z velkého počtu zemí, na které reagujeme, protože máme dostatečnou kapacitu, aniž bychom ohrožovali domácí zásobování.“

Západní země nepožadují pouze kubánský lék. Itálie požádala Kubu, Venezuelu, ČLR a Rusko, aby vyslaly své lékaře a zdravotníky k pomoci v oblasti Lombardie, která je koronavirem nejvíce zasažena. Prozatím byla duplicita v socialistických zemích v Latinské Americe odsunuta stranou, aby vyhověla tomu, co v Evropě vážně chybí - politika, která upřednostňuje lidi.

Je zřejmé, že neoliberalismus opět selhal v lidskosti. Přesto hlavní média dosud nepocítila potřebu upozornit na kubánský internacionální příklad. Nebylo by to poprvé, kdy se kubánský internacionalismus ostře postavil proti militantním metodám, které Západ používá, když čelí humanitárním obtížím.

Kubánská revoluce nikdy nebyla o privilegiích. Ve skutečnosti zachovávala zásady stanovené Fidelem Castrem, pokud jde o vzdělávání a zdravotní péči, a vybuodovala odpovědnou společnost. Již koncem roku 1960 měli všichni Kubánci přístup k bezplatné zdravotní péči a to i přes exodus lékařské elity do USA v důsledku pádu diktátora Fulgencia Batisty.

Na Kubě je zdravotnictví součástí sociální odpovědnosti a právě tato hodnota umožňuje Kubě zůstat v čele poskytování lékařské pomoci na mezinárodní úrovni. Kuba také nabídla vyslání svých lékařů do USA po hurikánu Katrina - nabídku tehdejší prezident George W. Bush odmítl jako propagandistickou.

V Bolívii provedli kubánští lékaři operaci očí Mariu Teranovi, katovi argentinského revolucionáře Ernesta Che Guevary.

V roce 2010 Fidel Castro odsoudil militarizaci humanitárních situací. S odkazem na Haiti prohlásil: „Podle mého názoru takové události komplikují a vytvářejí chaos v mezinárodní spolupráci, což je již samo o sobě složité. Západ opět realizoval jediný plán reakce, které je schopen, zotročení lidu, jak to dělá v kapitalistické tísni. My posíláme lékaře, ne vojáky!“ zdůraznil Castro.

Ramona Wadi

(Ramona Wadiová je nezávislá badatelka, novinářka na volné noze, recenzentka knih a bloggerka. Její tvorba pokrývá řadu témat ve vztahu k Palestině, Chile a Latinské Americe [www.Strategick - Culture.org](http://www.Strategick-Culture.org)) 27. 3. 2020, překlad: Karel Kluz)

P.S.: Sluší se zeptat: „Až skončí pandemie koronaviru, odplatí se mezinárodní společenství Kubě tím, že se postaví proti imperialismu Spojených států, dokud nebude blokáda zcela zrušena? Kdy požádají krvaví nepřátelé Kuby Petr Pithart, Jan Bubeník a Ivan Pilip o pomoc v boji proti koronaviru Spojené státy, nebo jinou vyspělou zemi z bratrské Evropské unie?“

Přiznávám, že mě to donutilo k zamýšlení, do jaké míry toto heslo vyjadřuje skutečnou cestu sociálních zápasů za spravedlivou společnost?! Přiznávám, že jsem v rozpacích. Pokud by měl čtenář tohoto hesla pochopit zápas za spravedlivou společnost, měla by být v běžných dokumentech či prohlášeních KSČM jednoznačně popsána, aby ji bylo možno v onom procesu zápasů identifikovat. Nebudu se obacet k citacím z různých materiálů KSČM, jenom se na základě dlouholeté zkušenosti pokusím uvést, jak to vnímám já.

1. Každá komunistická strana by v souladu s vědeckým socialismem měla za spravedlivou společnost v porovnání s tou, ve které žijeme (kapitalistická), považovat společnost **socialistickou**, jinak řečeno společnost sice ještě třídní, ale již bez vzájemných antagonismů.

Její hlavním znakem je, že jde o rozvíjející se demokratickou spolupráci různých tříd a sociálních skupin v přechodnou od kapitalismu, a kde je pracující odměněn podle výsledků vytvořené práce podle svých schopností, při výkonu společensky potřebné práce.

V ní nebude rozhodující spotřeba a zisk, ale společenská potřeba vedoucí k dalšímu rozvoji potřeb společnosti. **Konečným cílem budování socialismu je vybudování společnosti beztřídní** – komunistické, kde bude každý člen společnosti pracovat podle svých schopností a odměňován podle svých potřeb.

2. Ony uvedené SOCIÁLNÍ ZÁPASY za SPRAVEDLIVOU SPOLEČNOST jsou skutečně reálně důslednými zápasy v rámci kapitalistické společnosti, když jsou v souladu s pravidly, zákony a potřebami vlastníků všech forem KAPITÁLU, tedy kapitalistického společenského řádu! **Je jistě chválné uskutečňovat tyto zápasy, ale ne-**

odpovídá to a nenaplnuje hodnoty odpovídající politice komunistické strany!

Tím se KSČM řadí a po boku ČSSD, která se dávno zřekla socialismu, neboť její snahou a programem je pod-

30 let KSČM - 30 let práce a sociálních zápasů za spravedlivou společnost

(Zamyšlení nad heslem z propagačního plakátu Haló novin)

porovat kapitalistický, udržitelný sociální stát! Jinak řečeno - zachování kapitalismu. Druhou nosnou hodnotou totožnou nejen s ČSSD, ale i s ostatními liberálními parlamentními stranami se stává tzv. OBČANSKÁ SPOLEČNOST. Ta je považovaná KSČM za nevhodnější formu uspořádání společnosti. Avšak Karel Marx ji charakterizoval jako společnost s kapitalistickou organizací výroby, kde svobodný trh je základem svobody vůbec a garantem soukromého vlastnictví a je jejím materiálním základem. **Tudíž tato společnost není slučitelnou se socialistickou organizací státu.**

3. Jistě nelze znevažovat 30 let práce většiny členů KSČM, zejména v období těsně po státním převratu, kdy mimořádný sjezd KSČ v prosinci 1989 místo seriózního hodnocení provedl ukvapené sebestmáskání a znevážení čtyřicetileté práce komunistů pro československý lid. **Měl v oně horečné době vyzvat celou stranu a socialismu oddané občany k racionálnímu zhodnocení své činnosti a následně kriticky a otevřeně rozkřít celé pozadí zásahu bezpečnostních složek 17. listopadu a vše to, co potom následovalo.**

Bohužel síly a schopnosti těch, co byli v čele strany, selhaly. To se nakonec promítlo do živelného až destruktivního pohybu, který zároveň vyjevil různé protichůdné proudy ve straně. Stoupenci tvrdé kritiky minulosti se dostali na čelo s nadějí, že jako reprezentanti nedogmatického, „tvůr-

čího“ pojetí politiky, mechanicky rehabilitují ideje „Pražského jara“ a „Socialistické internacionály“.

Celá minulost byla nekvalifikovaně označena za stalinskou, přičemž nevnímali, že od roku 1956 se jednalo o kvalitativně ji-

nou politiku formovanou Chruščovem, Brežněvem a dokončenou Gorbačovem.

4. Pod rouškou obav, že bude strana zakázána, se její politika přizpůsobila novým politickým poměrům ve smyslu **hlavně moc nevybočovat.** Tak s heslem „S lidmi pro lidi“ byla nastoupena pragmatická politická cesta, **přijatelná pro všechny.**

Stranění námezdně pracujícím, pro které historicky komunistická strana vznikla z řad pokrokových sociálních demokratů, neboť jejich vedení se odcizilo dělnické třídě a ostatním pracujícím, se proměnilo ve stranění všem.

Byly a jsou výjimky členů a funkcionářů KSČM, kteří zůstali věrni nejen marxismu, ale i leninismu (marxismu 20. století). Soustředění strany na její politickou aktivitu ve městech a obcích prostřednictvím komunální politiky bylo sice správné, ale **chyběl rozhodující faktor radikálního komunistického působení v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky, kde se odehrával hlavní zápas za budoucí tvář republiky!**

Působení oněch 35 poslanců bylo výraznou silou. Bohužel jejich motivace byla vázána politickou linií strany, která byla **plochá a bezzubá!** Nezájemnost politických cílů a nabídnuté programy postupně i v důsledku snižování členské základny vedly k poklesu hlasů pro KSČM ve všech volbách. V roce 2017 se výrazně snížil počet poslanců KSČM a klesl na pat-

náct. Do Evropského parlamentu klesl počet ze tří poslanců na jednoho a v posledních krajských volbách ze 182 zastupitelů na 86. Významný post při nich obhájil jen hejtman Ústeckého kraje.

5. Boj za spravedlivou společnost se s nadějí začal pozvolna rozvíjet v průběhu a po ukončení IX. sjezdu KSČM. **Bohužel dlouholetá ignorance významu ideologické práce vyústila v její umrtvení. Na X. sjezdu opět vítězila „modernismus“ a „pragmatismus“ jako daň politiky každodennosti. Práce na novém programu strany sklouzla do odmítání a nepřijetí věcných kritických připomínek zdola.** Jak „ekonomická“, tak i „programová“ konference v roce 2019 zkrachovaly. Bez hlubších konkrétních znalostí o průběhu okresních a krajských konferencí před XI. sjezdem si dovolím uvést, že rozpor mezi dosavadní linií a snahou o její pozitivní korekturu nedává naději na změnu.

Hlavním důvodem je tzv. „úspěch“ plynoucí z výrazného podílu KSČM na vytvoření a následné podpoře Babišovy vlády. Na jedné straně podpora jejího vzniku byla podle mého názoru správná proto, že je výrazně přijatelnější než jakákoliv sestava vlády z řad tzv. „demokratického“ bloku.

Bohužel potenciál KSČM plynoucí z podpory vlády svazuje ruce vedení strany (a nejen vedení) tak, že si nemůže dovolit radikálnější požadavky přicházející zezdola, jako je odchod z Evropské unie a s tím spojené referendum; vystoupení z agresivního paktu NATO nebo důsledné prosazování sociální politiky a boj proti chudobě.

Čeká nás XI. sjezd a to později, než se počítalo. Pro každého a zejména pro delegáty sjezdu jde o období promyslet a zvážit, jaké cestě dá svůj hlas. Jestli prohlubující stagnaci a pád do propasti, nebo změně v duchu renezanze (znovuzrození) komunistické politiky KSČM!

RuKo, MLOK, 25.03.2020

Řekli svůj názor na odstranění sochy maršála Koněva

Kdo byl maršál Koněv v československých dějinách?

Historicky. I když do osvobození Československa Koněvův Ukrajinský front zasáhl méně než 2. ukrajinský front maršála Malinovského, je jeho podíl na osvobození Prahy neoddiskutovatelný. Německá skupina armád Střed pod vedením gen. Schörnera, sice měla od Hitlera rozkaz Prahu zničit, ale protože se kolem ní stahovala smyčka obou ukrajinských frontů (Koněvův ze severozápadu a Malinovského z jihovýchodu) soustředila se především na přesun do amerického zajetí. V průchodu Prahou jí ale bránilo pražské povstání, proti kterému Němci zasáhli se značnou krutostí a bezohledností vůči civilistům. Cestu Němců na západ bez nadsázky lemovala mrtvá těla povražděných Čechů (Čechoslováků).

V Praze byla situace kritická o to více, že zde bojovali proti povstalcům skuteční nacističtí (SS) fanatci, kteří se odmítali smířit s německou kapitulací a Hitlerovou smrtí. Příjezd Koněvových vojsk na severozápadní okraj Prahy (Ruzyně, Vokovice, Dejvice a Bubeneč), kde ještě právě z těchto důvodů donedávna stál pomník maršálu Koněvovi a následné osvobození Prahy, bylo skutečnou záchranou tisíců životů Pražanů.

Lidsky. Odstranění pomníku maršála Koněva, který symbolizoval oběti nejen všech vojáků sovětské (a rumunské) armády, kteří padli při osvobození ČSR, ale i hrdinů pražského povstání, považují za zbabělý akt hyenismu, kdy se politická nula snaží kopáním do mrtvých hrdinů vytvořit si politický kapitál. Nutno přiznat, že podle průzkumů asi jen pouhých 12 % respondentů tento akt schvaluje.

Jaké je tedy ponaučení z celé této nechutné aféry? Zanedbali jsme výchovu svých dětí k vlastenectví. Nenačili jsme je, že naši zemi krví a utrpením zaplatili naši předkové i naši spojenci. Nenačili jsme je vážit si tohoto odkazu. Zvolili jsme takové představitele, kteří toto pošlapání památky hrdinů připustili (jmenovitě TOP 09, Zelení, STAN, KDU-ČSL a ODS). Neseme tedy svůj vlastní díl viny, ale je stále čas k nápravě, pokud budeme schopni se poučit a budeme ochotní tyto chyby napravovat.

Napravíme je? Budou další volby. Napravíme tedy tyto své chyby nebo je zopakujeme už třeba jen tím, že nepůjdeme volit?

Mgr. Jiří Kobza, poslanec PS PČR

Maršál Ivan Stepanovič Koněv s prezidentem Ludvíkem Svobodou

Bílý nosorožec

Z hlediska koronaviru jsem ohrožený druh Senior, kardiak a vdovec
V skladišti vzpomínek a snů
Osaměle truchlící bílý nosorožec.

Snad ještě s šancí na družku
Co někde v ZOO, či domově důchodců zbyla
Jako já orvaná životem
A dávno již ne éterická víla.

Černý pytlák s rezavým kalachem
Jde po mém rohu
Tradiční přísady čínské medicíny
Alláhu Akbar! Přišel prý čas splácet
Křesťanských předků jakés' viny.

A zpykáný svět zase neví, co by
Zatoužil po válce, tak vymýšlí
Ještě lepší zbraně, jedy a viry
Jakýpak mír? I bratr je teď nepřítel
Je třeba zapomenout tu barvu dělnické víry!

Karel Košťál, 17. 3. 2020

Poznámky k článku Bolívie

(Měsíčník Monthly Revue, 1. ledna 2020, překlad Vladimír Sedláček)

V úvodu článku Bolívie je citován Paul M. Sweezy, že chilská tragédie potvrzuje to, co mělo být a pro mnohé bylo od samého počátku jasné, že neexistuje nic jako mírová cesta k socialismu, protože se pokaždé reakce tím, že je její moc ohrožena, uchýlí k násilí vůči nastupující moci. Činí závěr, že s tím ve své strategii musí socialistické síly vždy počítat. Vlastně potvrzuje to, co říkal Lenin, že se každá socialistická revoluce musí umět bránit. Tento problém je i dnes a bude i nadále vždy aktuální.

Zejména dnešek prokazuje, že buržoazní liberální demokracie a všechny její formy jsou při nepevnosti a nedůslednosti revoluční, včetně komunistického a dělnického hnutí **zárukou** toho, že místní a nadnárodní kapitál se může udržet u moci, fakticky jak dlouho chce. Jedině skutečné, vědeckému poznání věrné komunistické strany, jsou schopny jeho odpor překonat.

Dokladem toho je zejména cesta k socialismu, uskutečněná za vhodné, vnitropolitické a zvláště mezinárodněpolitické situace a to dokonce mírovými, nenásilnými prostředky v Československu v roce 1948. Bylo to možné tím, že lidové síly se nenechaly zaskočit politickou reakcí, která se nikdy neštití použít zbraně. Revoluční strana, KSČ, jednala obezřetně, když si vybudovala své Lidové milice, jako záruku oné pokojné cesty k socialismu. Proto buržoazní a maloburžoazní reakce tolik nenávidí sílu revoluce, která se dokáže bránit.

Nejen Chile v roce 1973, ale i v dnešní Bolívii je zřejmé, že když pokrokové hnutí v čele s Evo Morealem nebylo důsledné v obranně zákonně zvolené cestě vývoje, tak jej diverzní aktivity Spojených států - vyzbrojující a organizující místní fašistické a protivlastenecké hnutí - dokážou porazit.

Systémové příčiny nezvládnuté situace i ve vnitřním revolučním hnutí přesně definuje „Dopis intelektuálům“, z něhož je citováno v závěru článku Bolívie:

„Levicové intelektuální proudy byly v období po pádu Sovětskému svazu těžce potřhané. **Marxismus a dialektický materialismus významně ztratily ve značné části světa důvěryhodnost ...v intelektuálních a akademických kruzích vzkvétaly varianty poststrukturalismu a postmodernismu. Jedním z hlavních témat této sloje vzdělanosti bylo tvrzení, že 'stát' coby nositel společenské přeměny je zastaralý a že spásou je 'občanská společnost'.**“

Právě „občanská společnost“ je i v dokumentech KSČM prezentována jako ta nevhodnější forma uspořádání společnosti. Tím došlo k rehabilitaci buržoazního uspořádání společnosti, státu zařazeného do cílů komunistické strany. Karel Marx charakterizoval občanskou společnost jako společnost s kapitalistickou organizací výroby – svobodný trh je základem svobody vůbec a garantem soukromého vlastnictví, které je jejím materiálním základem. **Tudíž tato společnost není slučitelná se socialistickou organizací státu.**

Rudolf Kovář, 11. 3. 2020